

ESAJAS

¹ Det Syn, Esajas, Amoz' Søn, skuede om Juda og Jerusalem, i de dage, da Uzzija, Jotam, Akaz og Ezekias var Konger i Juda. ² Hør, I Himle, lyt, du Jord, thi HERREN taler: Børn har jeg opfødt og fostret, men de forbrød sig imod mig. ³ En Okse kender sin Ejer, et Æsel sin Herres Krybbe; men Israel kender intet, mit Folk kan intet fatte. ⁴ Ve det syndefulde Folk, en brødetyngt Slægt, Ugerningsmænds Æt, vanartede Børn! De svigtede HERREN, lod hånt om Israels Hellige, vendte ham Ryg. ⁵ Kan I tåle flere Hug, siden I stadig falder fra? Kun Sår er Hovedet, sygt hele Hjertet; ⁶ fra Fodsål til isse er intet helt, kun Flænger, Strimer og friske Sår; de er ej trykket ud, ej heller forbundet og ikke lindret med Olie. ⁷ Eders Land er øde, eders Byer brændt, fremmede æder eders Jord for eders Øjne - så øde som ved Sodomas Undergang. ⁸ Zions Datter er levnet som en Hytte i en Vingård, et Vagtskur i en Græskarmark, en omringet By. ⁹ Havde ikke Hærskarers HERRE levnet os en Rest, da var vi som Sodoma, lignet Gomorra. ¹⁰ Lån Øre til HERRENS Ord, i Sodomadommere, lyt til vor Guds Åbenbaring, du Gomorrafolk! ¹¹ Hvad skal jeg med alle eders Slagtofre? siger HERREN; jeg er mæt af Vædderbrændofre, af Fedekalves Fedt, har ej Lyst til Blod af Okser og Lam og Bukke. ¹² Når I

kommer at stedes for mit Åsyn, hvo kræver da af jer, at min Forgård trampes ned? ¹³ Bring ej flere tomme Afgrødeofre, vederstyggelig Offerrøg er de mig! Nymånefest, Sabbat og festligt Stævne - jeg afskyr Uret og festlig Samling. ¹⁴ Eders Nymånefester og Højtider hader min Sjæl, de er mig en Byrde, jeg er træt af at bære. ¹⁵ Breder I Hænderne ud, skjuler jeg Øjnene for jer. Hvor meget I så end beder, jeg hører det ikke. Eders Hænder er fulde af Blod; ¹⁶ tvæt jer, rens jer, bort med de onde Gerninger fra mine Øjne! Hør op med det onde, ¹⁷ lær det gode, læg Vind på, hvad Ret er; hjælp fortrykte, skaf faderløse Ret, før Enkens Sag! ¹⁸ Kom, lad os gå i Rette med hinanden, siger HERREN. Er eders Synder som Skarlagen, de skal blive hvide som Sne; er de end røde som Purpur, de skal dog blive som Uld. ¹⁹ Lyder I villigt, skal I æde Landets Goder; ²⁰ står I genstridigt imod, skal I ædes af Sværd. Thi HERRENS Mund har talet. ²¹ At den skulde ende som Skøge, den trofaste By, Zion, så fuld af Ret, Retfærdigheds Hjem - men nu er der Mordere. ²² Dit Sølv er blevet til Slagger, din Vin er spædet med Vand. ²³ Tøjlesløse er dine Førere, Venner med Tyve; Gaver elsker de alle, jager efter Stikpenge, skaffer ej faderløse Ret og tager sig ikke af Enkens Sag. ²⁴ Derfor lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE, Israels Vældige: "Min Gengælds Ve over Avindsmænd, min Hævn over Fjender! ²⁵ Jeg vender min Hånd imod dig, rensr ud dine Slagger i Ovnens og udskiller alt dit Bly. ²⁶ Jeg giver dig Dommere

som fordum, Rådsherrer som før; så kaldes du Retfærdigheds By, den trofaste Stad.” ²⁷ Zion genløses ved Ret, de omvendte der ved Retfærd. ²⁸ Men Overtrædere og Syndere knuses til Hobe; hvo HERREN svigter, forgår. ²⁹ Thi Skam vil I få af de Ege*, I elsker; Skuffelse af Lundene*, I sætter så højt; { [*hvor de drev Afgudsdyrkelse.] } ³⁰ thi I bliver som en Eg med visnende Løv, som en Lund, hvor der ikke er Vand. ³¹ Den stærke bliver til Blår, hans Værk til en Gnist; begge brænder med hinanden, og ingen slukker.

2

¹ Dette er, hvad Esajas, Amoz' Søn, skuede om Jerusalem: ² Det skal ske i de sidste Dage, at HERRENS Huses Bjerg, grundfæstet på Bjergenes Top, skal løfte sig op over Højene. Did skal Folkene strømme ³ og talrige Folkeslag vandre: “Kom, lad os drage til HERRENS Bjerg, til Jakobs Guds Hus; han skal lære os sine Veje, så vi kan gå på hans Stier; thi fra Zion udgår Åbenbaring, fra Jerusalem HERRENS Ord.” ⁴ Da dømmer han Folk imellem, skifter Ret mellem talrige Folkeslag; deres Sværd skal de smede til Plovjern, deres Spyd til Vingårdsknive; Folk skal ej løfte Sværd mod Folk, ej øve sig i Våbenfærd mer. ⁵ Kom, Jakobs Hus, lad os vandre i HERRENS Lys! ⁶ Thi du forskød dit Folk, Jakobs Hus; de er fulde af Østens Væsen og spår, som var de Filistre, giver Folk fra Udlandet Håndslag. ⁷ Deres Land er fuldt af Sølv og Guld, talløse er deres Skatte; deres Land er fuldt af Heste, talløse er deres

vogne; ⁸ deres Land er fuldt af Afguder, de tilbeder Værk af deres Hænder, Ting, deres Fingre har lavet. ⁹ Men bøjes skal Mennesket, Manden ydmyges, tilgiv dem ikke! ¹⁰ Gå ind i Klippen, skjul dig i Støvet for HERRENS Rædsel, hans Højheds Herlighed! ¹¹ Sine stolte Øjne skal Mennesket slå ned, Mændenes Hovmod skal bøjes, og HERREN alene være høj på hin Dag. ¹² Thi en Dag har Hærskarers HERRE mod alt det høje og knejsende, mod alt ophøjet og stolt, ¹³ med alle Libanons Cedre, de knejsende høje, og alle Basans Ege, ¹⁴ mod alle knejsende Bjerger og alle høje Fjelde, ¹⁵ mod alle stolte Tårne og alle stejle Mure, ¹⁶ mod alle Tarsiskibe og hver en kostelig Ladning. ¹⁷ Da skal Menneskets Stolthed bøjes, Mændenes Hovmod ydmyges. og HERREN alene være høj på hin Dag. ¹⁸ Afguderne skal helt forsvinde. ¹⁹ Og man skal gå ind i Klippehuler og Jordhuller for HERRENS Rædsel, hans Højheds Herlighed når han står op for at forfærde Jorden. ²⁰ På hin Dag skal Mennesket slænge sine Guder af Sølv og Guld, som han lavede sig for at tilbede dem, hen til Muldvarpe og Flagermus ²¹ for at gå ind i Klipperevner og Fjeldkløfter for HERRENS Rædsel, hans Højheds Herlighed, når han står op for at forfærde Jorden. ²² Slå ikke mer eders Lid til Mennesker, i hvis Næse der kun er flygtig Ånde, thi hvad er de at regne for*? { [*Verset mangler i den græske Oversættelse.] }

3

¹ Thi se, HERREN, Hærskarers HERRE, fratager Jerusalem og Juda støtte og Stav, hver Støtte af Brød og hver støtte af vand: ² Helt og Krigsmand, Dommer og Profet, Spåmand og Ældste, ³ Halvhundredfører og Stormand, Rådsherre og Håndværksmester og den, der er kyndig i Trolddom. ⁴ Jeg giver dem Drengene til Øverster, Drengeskådhed skal herske over dem. ⁵ I Folket undertrykker den ene den anden, hver sin Næste; Dreng sætter sig op imod Olding, Usling mod Hædersmand. ⁶ Når da en Mand tager fat på en anden i hans Fædrenehus og siger: "Du har en Kappe, du skal være vor Hersker; under dig skal dette faldefærdige Rige stå!" ⁷ så svarer han på hin Dag: "Jeg vil ikke være Sår læge! Jeg har hverken Brød eller Klæder i Huset, gør ikke mig til Folkets Overhoved!" ⁸ Thi Jerusalem snubler, og Juda falder, fordi de med Tunge og Gerning er mod HERREN i Trods mod hans Herligheds Øjne. ⁹ Deres Ansigtsudtryk vidner imod dem; de kundgør deres Synd som Sodoma, dølger intet. Ve deres Sjæl, de styrted sig selv i Våde. ¹⁰ Salige de retfærdige, dem går det godt, deres Gerningers frugt skal de nyde; ¹¹ ve den gudløse, ham går det ilde; han får, som hans Hænder har gjort. ¹² Mit Folk har en Dreng ved Styret, og over det hersker Kvinder. Dine Ledere, mit Folk, leder vild, gør Vejen, du vandrer, vildsom. ¹³ Til Rettergang er HERREN trådt frem, han står og vil dømme sit Folk. ¹⁴ HERREN møder til Doms med de Ældste i sit

Folk og dets Fyrster: “Det er jer, som gnaved Vingården af, I har Rov fra den arme til Huse. ¹⁵ Hvor kan I træde på mit Folk og male de arme sønder?” så lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE. ¹⁶ HERREN siger: Eftersom Zions Døtre bryster sig og går med knejsende Nakke og kælnel Blikke, går med trippende Gang og med raslende Ankelkæder - ¹⁷ gør Herren issen skaldet på Zions Døtre og blotter deres Tindingers Lokker. ¹⁸ På hin Dag afriver Herren al deres Pynt: Ankelringe, Pandebånd, Halvmåner, ¹⁹ Perler, Armbånd, Flor, ²⁰ Hovedsmykker, Ankelkæder, Bælter, Lugtedåser, Trylleringe, ²¹ Fingerringe, Næseringe, ²² Festklæder, Underdragter, Sjaler, Tasker, ²³ Spejle, Lin, Hovedbånd og Slør. ²⁴ For Vellugt kommer der Stank, i Stedet for Bælte Reb, for Fletninger skaldet Isse, for Stadsklæder Sæk om Hofte, for Skønhedsmærke Brændemærke. ²⁵ Dine Mænd skal falde for Sværd, dit unge Mandskab i Strid. ²⁶ Hendes Porte skal sukke og klage og hun sidde ensom på Jorden.

4

¹ Syv Kvinder skal på hin Dag gribe fat i én Mand og sige: “Vi vil æde vort eget Brød og holde os selv med Klæder, blot vi må bære dit Navn. Tag Vanæren fra os!” ² På hin Dag Bliver HERRENS spire til Fryd og Ære og Landets Frugt til Stolthed og Smykke for de undslupne i Israel. ³ Den, som er levnet i Zion og blevet tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, enhver, der er indskrevet til Livet i Jerusalem, ⁴ når

Herren får aftvættet Zions Døtres Smuds og bortskyllet Jerusalems Blodskyld fra dets Midte med Doms og Udrensnings Ånd. ⁵ Da skaber Herren over hvert et Sted på Zions Bjerg og over dets Festforsamlinger en Sky om Dagen og Røg med luende Ildskær om Natten; thi over alt, hvad herligt er, skal der være et Dække ⁶ og Ly til Skygge mod Hede og til Skærm og Skjul mod Skybrud og Regn.

5

¹ Jeg vil synge en Sang om min Ven, en Kærlighedssang om hans Vingård: Min Ven, han havde en Vingård på en frugtbar Høj. ² Han grov den, rensed den for Sten og plantede ædle Ranker; han bygged et Vagttårn deri og huggede også en Perse. Men den bar vilde Druer, skønt han ventede Høst af ædle. ³ Og nu, Jerusalems Borgere, Judas Mænd, skift Ret mellem mig og min Vingård! ⁴ Hvad mer var at gøre ved Vingården, hvad lod jeg ugjort? Hvi bar den vilde Druer, skønt jeg ventede Høst af ædle? ⁵ Så vil jeg da lade jer vide, hvad jeg vil gøre ved min Vingård: Nedrive dens Hegn, så den ædes op, nedbryde dens Mur, så den trampes ned! ⁶ Jeg lægger den øde; den skal ikke beskæres og ikke graves, men gro sammen i Torn og Tidsel; og Skyerne giver jeg Påbud om ikke at sende den Regn. ⁷ Thi Hærskarers HERRES Vingård er Israels Hus, og Judas Mænd er hans Yndlingsplantning. Han vented på Retfærd - se, der kom Letfærd, han vented på Lov - se, Skrig

over Rov! ⁸ Ve dem, der føjer Hus til Hus, dem, der lægger Mark til Mark, så der ikke er Plads tilbage, men kun I har Landet i Eje. ⁹ Det lyder i mine Øren fra Hærskarers HERRE: "For vist skal de mange Huse blive øde, de store og smukke skal ingen bebo; ¹⁰ thi på ti Tønder Vinland skal høstes en Bat, af en Homers Udsæd skal høstes en Efa." ¹¹ Ve dem, der årle jager efter Drik og ud på Natten blusser af Vin! ¹² Med Citre og Harper holder de Gilde, med Håndpauker, Fløjter og Vin, men ser ikke HERRENS Gerning, har ej Syn for hans Hænders Værk. ¹³ Derfor skal mit Folk føres bort, før det ved det, dets Adel blive Hungerens Bytte, dets Hob vansmægte af Tørst. ¹⁴ Derfor vokser Dødsrigets Griskhed, det spiller sit Gab uden Grænse; dets* Stormænd styrter derved, dets larmende, lystige Slæng. { [*dvs. Jerusalems.] } ¹⁵ Mennesket bøjes, og Manden ydmyges, de stolte slår Øjnene ned; ¹⁶ men Hærskarers HERRE ophøjes ved Dommen, den hellige Gud bliver helliget ved Retfærd. ¹⁷ Og der går Får på Græs, Geder afgnaver omkomnes Tomter. ¹⁸ Ve dem, der trækker Straffen hid med Brødens Skagler og Syndebod hid som med Vognreb, ¹⁹ som siger: "Lad ham skynde sig, haste med sit Værk, så vi får det at se; lad Israels Helliges Råd dog komme snart, at vi kan kende det!" ²⁰ Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør Mørke til Lys og Lys til Mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt! ²¹ Ve dem, der tykkes sig vise og er kloge i egne Tanker! ²² Ve dem, der er Helte til at drikke Vin og vældige til at blande stærke

Drikke, ²³ som for Gave giver den skyldige Ret og røver den skyldfri Retten, han har. ²⁴ Derfor, som Ildens Tunge æder Strå og Hø synker sammen i Luen, så skal deres Rod blive rådden, deres Blomst henvejres som Støv; thi om Hærskarers HERRES Lov lod de hånt og ringeagted Israels Helliges Ord. ²⁵ Så blusser da HERRENS Vrede mod hans Folk, og han udrækker Hånden imod det og slår det, så Bjergene skælver og Ligene ligger som Skarn på Gaden. Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt ud. ²⁶ For et Folk i det fjerne løfter han Banner og fløjter det hid fra Jordens Ende; og se, det kommer hastigt og let. ²⁷ Ingen iblandt dem er træt eller snubler, ingen blunder, og ingen sover; Bæltet om Lænden løsnes ikke, Skoens Rem springer ikke op; ²⁸ hvæssede er dets Pile, alle dets Buer spændte; som Flint er Hestenes Hove, dets Vognhjul som Hvirvelvind. ²⁹ Det har et Brøl som en Løve, brøler som unge Løver, brummende griber det Byttet, bjærger det, ingen kan fri det. ³⁰ Men på hin Dag skal der bryde en Brummen løs imod det, som når Havet brummer; og skuer det ud over Jordan, se, da er der Trængselsmørke, Lyset slukkes af tykke Skyer.

6

¹ I Kong Uzzijas Dødsår så jeg Herren sidde på en såre høj Trone, og hans Slæb fyldte Helligdommen. ² Serafer stod hos ham, hver med seks Vinger; med de to skjulte de Ansigtet,

med de to Fødderne, og med de to fløj de; ³ og de råbte til hverandre: "Hellig, hellig, hellig er Hærskarers HERRE, al Jorden er fuld af hans Herlighed!" ⁴ Og Dørstolpernes Hængsler rystede ved Råbet, medens Templet fyldtes af Røg. ⁵ Da sagde jeg: "Ve mig, det er ude med mig, thi jeg er en Mand med urene Læber, og jeg bor i et Folk med urene Læber, og nu har mine Øjne set Kongen, Hærskarers HERRE!" ⁶ Men en af Seraferne fløj hen til mig; og han havde i Hånden et glødende Kul, som han med en Tang havde taget fra Alteret; ⁷ det lod han røre min Mund og sagde: "Se, det har rørt dine Læber; din Skyld er borte, din Synd er sonet!" ⁸ Så hørte jeg Herren sige: "Hvem skal jeg sende, hvem vil gå Bud for os?" Og jeg sagde: "Her er jeg, send mig!" ⁹ Da sagde han: "Gå hen og sig til dette folk: Hør kun, dog skal I intet fatte, se kun, dog skal I intet indse! ¹⁰ Gør Hjertet sløvt på dette Folk, gør dets Ører tunge, dets Øjne blinde, så det ikke kan se med Øjnene, ej heller høre med Ørene, ej heller fatte med Hjertet og omvende sig og læges." ¹¹ Jeg spurgte: "Hvor længe, Herre?" Og han svarede: "Til Byerne er øde, uden Beboere, og Husene uden et Menneske, og Agerjorden ligger som Ørk!" ¹² Og HERREN vil fjerne Menneskene, og Tomhed skal brede sig i Landet; ¹³ og er der endnu en Tiendedel deri, skal også den udryddes som en Terebinte eller Eg, af hvilken en Stub bliver tilbage, når den fældes. Dens Stub er hellig Sæd.

7

¹ Og det skete i de Dage da Akaz, Jotams Søn, Uzzijas Sønneson, var Konge i Juda, at Kong Rezin af Syrien og Remaljas Søn, kong Peka af Israel, drog op for at angribe Jerusalem, hvad de dog ikke var stærke nok til. ² Da det meldtes Davids Hus, at Syrerne havde lejret sig i Efraim, skjalv hans og hans Folks Hjerter, som Skovens Træer skælver for Vinden. ³ Så sagde HERREN til Esajas: “Med din Søn Sjejarjasjub* skal du gå Akaz i Møde ved Enden af Øvredammens Vandledning ved Vejen til Blegepladsen { [*dvs. en rest opmvender sig. 2 Kong. 18, 17. Es. 36, 2.] } ⁴ og sige til ham: Tag dig i Vare og hold dig i Ro! Frygt ikke og lad ikke dit Hjerter ængste sig for disse to rygende Brandstumper, for Rezins og Syriens og Remaljas Søns fnysende Vrede! ⁵ Fordi Syrien, Efraim og Remaljas Søn har lagt onde Råd op imod dig og siger: ⁶ Lad os drage op mod Juda og indjage det Skræk, lad os tilrive os det og gøre Tabeals Søn til Konge der! ⁷ derfor, så siger den Herre HERREN: Det skal ikke lykkes; det skal ikke ske! ⁸ Thi Syriens Hoved er Damaskus, og Damaskus' Hoved er Rezin, og om fem og tresindstyve År er Efraim knust og ikke længer et Folk. ⁹ Og Efraims Hoved er Samaria, og Samarias Hoved er Remaljas Søn. Er I ikke troende, bliver I ikke boende.” ¹⁰ Fremdeles sagde HERREN til Akaz: ¹¹ “Kræv dig et Tegn af HERREN din Gud nede i Dødsriget eller oppe i Himmelen!” ¹² Men Akaz svarede: “Jeg kræver intet, jeg frister ikke

HERREN.” ¹³ Da sagde Esajas: “Hør nu, Davids Hus! Er det eder ikke nok at trætte Mennesker, siden I også trætter min Gud? ¹⁴ Derfor vil Herren selv give eder et Tegn: Se, Jomfruen* bliver frugtsommelig og føder en Søn, og hun kalder ham Immanuel*. { [*Ordet, der her efter den græske Oversættelse er gengivet ved Jomfru, betyder egentlig en ung Kvinde, uden at det i sig selv er afgjort, om hun er gift eller ugift.] / [**dvs. Gud med os. Es. 8, 8. 10. Matt. 1, 23. Luk. 1, 31.] } ¹⁵ Surmælk og Vildhonning skal være hans Føde, ved den Tid han ved at vrage det onde og vælge det gode; ¹⁶ thi før Drengen ved at vrage det onde og vælge det gode, skal Landet, for hvis to Konger du gruer, være folketomt. ¹⁷ Over dig, dit Folk og din Faders Hus vil Herren bringe Dage, hvis Lige ikke har været, siden Efraim rev sig løs fra Juda: Assyrekongen!” ¹⁸ På hin Dag skal HERREN fløjte ad Fluerne ved Udløbet af Ægyptens Strømme og ad Bierne i Assyrien; ¹⁹ og de skal komme og alle til Hobe kaste sig over Dalkløfter og Klipperevner, over hvert Tjørnekrat og hvert Vandingssted. ²⁰ På hin Dag afrager Herren med en hinsides Floden* lejet Ragekniv, Assyrekongen, både Hovedhåret og Kroppens Hår; ja, selv Skægget skraber den af. { [*dvs. Euftrat.] } ²¹ På hin Dag kan en Mand holde sig en ung Ko og et Par Får; ²² og på Grund af den megen Mælk, de giver, skal han spise Surmælk; thi Surmælk og Vildhonning skal enhver, der er tilbage i Landet, spise. ²³ På hin Dag skal det ske, at hvert et Sted, hvor der nu

er tusind Vinstokke, tusind Sekel Sølv værd, skal blive til Torn og Tidsel; ²⁴ med Pil og Bue kommer man der, thi hele Landet skal blive til Torn og Tidsel; ²⁵ og alle de Bjerge, der nu dyrkes med Hakke, skal man holde sig fra af Frygt for Torn og Tidsel. Det bliver Overdrev for Okser og trædes ned af Får.

8

¹ Og HERREN sagde til mig: “Tag dig en stor Tavle og skriv derpå med Menneskeskrift*: Hurtigt-Bytte, Hastigt-Rov**! { [*tydelig Skrift.] / [**på hebr.: Maher-Sjalal, Hasj-Baz.] } ² Og tag mig pålidelige Vidner, Præsten Urija og Zekarja, Jeberekjahus Søn!” ³ Og jeg nærmede mig Profetinden, og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn. Så sagde HERREN til mig: “Kald ham Hurtigt-Bytte, Hastigt-Rov! ⁴ Thi før Drengen kan sige Fader og Moder, skal Rigdommene fra Damaskus og Byttet fra Samaria bringes til Assyrerkongen!” ⁵ Fremdeles sagde HERREN til mig: ⁶ Eftersom dette Folk lader hånt om Siloas sagte rindende Vande i Angst for Rezin og Remaljas Søn, ⁷ se, så lader Herren Flodens* Vande, de vældige, store, oversvømme dem, Assyrerkongen og al hans Herlighed; over alle sine Bredder skal den gå, trænge ud over alle sine Diger, { [*dvs. Euftrat.] } ⁸ styrte ind i Juda, skylle over, vælte frem og nå til Halsen; og dens udbredte Vinger skal fylde dit Land, så vidt det når - Immanuel! ⁹ I Folkeslag, mærk jer det med Rædsel, lyt til, alle fjerne Lande: Rust jer,

I skal ræddes, rust jer, I skal ræddes. ¹⁰ Læg Råd op, det skal dog briste, gør Aftale, det slår dog fejl, thi - Immanuel*! { [*Gud med os. Es. 7, 14.] } ¹¹ Thi så sagde HERREN til mig, da hans Hånd greb mig med Vælde, og han advarede mig mod at vandre på dette Folks Vej: ¹² Kald ikke alt Sammensværgelse, hvad dette Folk kalder Sammensværgelse, frygt ikke, hvad det frygter, og ræddes ikke! ¹³ Hærskarers HERRE, ham skal I holde hellig, han skal være eders Frygt, han skal være eders Rædsel. ¹⁴ Han bliver en Hel- ligdom, en Anstødssten og en Klippe til Fald for begge Israels Huse og en Snare og et Fangegarn for Jerusalems Indbyggere, ¹⁵ og mange iblandt dem skal snuble, falde og kvæstes, fanges og hildes. ¹⁶ Bind Vidnesbyrdet til og sæt Segl for Læren i mine disciples Sind! ¹⁷ Jeg bier på HERREN, han, som dølger sit Åsyn for Jakobs Hus, til ham står mit Håb: ¹⁸ Se, jeg og de Børn, HERREN gav mig, er Varsler og Tegn i Israel fra Hærskarers HERRE, som bor på Zions Bjerg. ¹⁹ Og siger de til eder: "Søg Genfærdene og Ånderne, som hvisker og mumler!" - skal et Folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende? ²⁰ Nej! Til Læren og Vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden Morgenrøde. ²¹ Han* skal vanke om i Landet, trykket og hungrig. Og når han hungrer, skal han blive rasende og bande sin Konge og sin Gud. Vender han sig til det høje, { [*dvs. en af de Judeerne, som overlever Folkets Undergang.] } ²² eller skuer han ud over Jorden,

se, da er der Trængsel og Mørke, knugende Mulm; i Bælgmørke er han stødt ud.

9

¹ Men engang skal der ikke længer være Mørke i det Land, hvor der nu er Trængsel; i Fortiden bragte han* Skændsel over Zebulons og Naftalis Land, Men i Fremtiden bringer han Ære over Vejen langs Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Kreds**. { [*dvs. Gud.] / [**på hebr.: Galil, hvoraf Galilæa. Matt. 4, 14 ff.] }

² Det Folk, som vandrer i Mørke, skal skue så stort et Lys; Lys stråler frem over dem, som bor i Mulmets Land. ³ Du gør Fryden mangfoldig, Glæden stor, de glædes for dit Åsyn, som man glædes i Høst, ret som man jubler, når Bytte deles. ⁴ Thi dets tunge Åg og Stokken til dets Ryg, dets Drivers Kæp, har du brudt som på Midjans Dag; ⁵ ja, hver en Støvle, der tramper i Striden, og Kappen, der søles i Blod, skal brændes og ende som Luernes Rov. ⁶ Thi et Barn er født os, en Søn er os givet, på hans Skulder skal Herredømmet hvile; og hans Navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste. ⁷ Stort bliver Herredømmet, endeløs Freden over Davids Trone og over hans Rige, at det må grundes og fæstnes ved Ret og Retfærd fra nu og til evig Tid. Hærskarers HERRES Nidkærlighed gør det. ⁸ Et Ord sender Herren mod Jakob, i Israel slår det ned; ⁹ alt Folket får det at kende, Efraim og Samarias Borgere. Thi de siger i Hovmod og Hjertets Stolthed: ¹⁰ “Teglsten

faldt, vi bygger med Kvader, Morbærtræer blev fældet, vi får Cedre i Stedet!” ¹¹ Da rejser HERREN dets Uvenner mod det og ægger dets Fjender op, ¹² Syrerne forfra, Filisterne bagfra, de æder Israel med opspilet Gab. Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt ud. ¹³ Men til ham, der slår det, vender Folket ej om, de søger ej Hærskarers HERRE. ¹⁴ Da hugger HERREN Hoved og Hale af Israel, Palme og Siv på en eneste Dag. ¹⁵ Den ældste og agtede er Hoved, Løgnprofeten er Hale. ¹⁶ De ledende i dette Folk leder vild, og de, der ledes, opsluges. ¹⁷ Derfor glædes ej Herren ved dets unge Mænd, har ej Medynk med dets faderløse og Enker. Thi alle er Niddinger og Ugerningsmænd, og hver en Mund taler Dårskab. Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt ud. ¹⁸ Thi Gudløshed brænder som Ild, fortærer Torn og Tidsel, sætter Ild på det tætte Krat, så det hvirvler op i Røg. ¹⁹ Ved Hærskarers HERRES Vrede står Landet i Brand, og Folket bliver som Føde for Ilden; de skåner ikke hverandre. ²⁰ Man snapper til højre og hungrer, æder om sig til venstre og mættes dog ej. Hver æder sin Næstes Kød, ²¹ Manasse Efraim, Efraim Manasse, og de overfalder Juda sammen. Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt ud.

10

¹ Ve dem, der giver Ulykkeslove og ivrigt fører Uret til Bogs ² for at trænge de ringe fra Retten

og røve de armes Ret i mit Folk, at Enker kan blive deres Bytte og faderløse kan plyndres. ³ Hvad gør I på Straffens Dag, når Undergang kommer fra det fjerne? Til hvem vil I ty om Hjælp, hvor gemmer I da eders Rigdom? ⁴ Enten må I knæle blandt Fanger, eller også falde på Valen! Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt ud. ⁵ Ve Assur, min Harmes Kæp, min Vrede er Stokken i hans Hånd. ⁶ Jeg sender ham mod et vanhelligt Folk, opbyder ham mod min Vredes Folk til at gøre Bytte og røve og trampe det ned som Skarn på Gaden. ⁷ Men han, han mener det ej så, hans Hjerte tænker ej så. Nej, at ødelægge, det er hans Attrå, at udrydde Folk, ikke få. ⁸ Thi han siger: "Er ej mine Hovedsmænd Konger til Hobe? ⁹ Gik det ej Kalno som Karkemisj, mon ikke Hamat som Arpad, Samaria som Damaskus? ¹⁰ Som min Hånd fandt hen til Afgudernes Riger, der dog havde flere Gudebilleder end Jerusalem og Samaria - ¹¹ mon jeg da ikke skal handle med Jerusalem og dets Gudebilleder, som jeg handlede med Samaria og dets Afguder?" ¹² Men når Herren fuldbyrder alt sit Værk på Zions Bjerg og i Jerusalem, vil jeg hjem søge Assyrerkongens Hjertes Hovmodsfugt og hans Øjnes trodsige Pral, ¹³ fordi han siger: "Med min stærke Hånd greb jeg ind, med min Visdom, thi jeg er klog. Jeg flyttede Folkeslags Grænser og rev deres Skatte til mig, stødte Folk fra Tronen i Almagt; ¹⁴ min Hånd fandt til Folkenes Rigdom som hen til en Fuglerede; som man sanker forladte Æg,

har jeg sanket den vide Jord, og ingen rørte en Vinge, åbnede Næbbet og peb.” ¹⁵ Mon Øksen bryster sig mod den, som hugger, gør Saven sig til mod den, som saver? Som om Kæppen kan svinge den, der løfter den, Stokken løfte, hvad ikke er Træ! ¹⁶ Derfor sender Herren Hærskarers HERRE, Svindsot i hans Fedme, og under hans Herlighed luer en Lue som luende Ild; ¹⁷ Israels Lys bliver til Ild og dets Hellige til en Flamme, og den brænder og fortærer hans Tidsel og Torn på én Dag; ¹⁸ hans Skovs og Frugthaves Herlighed skal den rydde Rub og Stub, og han bliver som en syg, der hentæres. ¹⁹ De Træer, som levnes i hans Skov, bliver det let at tælle; et Barn kan skrive dem op. ²⁰ På hin Dag skal Israels Rest og det, som undslipper af Jakobs Hus, ikke mere støtte sig til den, der slår det, men til HERREN, Israels Hellige, i Sandhed. ²¹ En Rest skal omvende sig, Jakobs Rest, til den vældige Gud. ²² Thi var end dit Folk som Sandet ved Havet, Israel, kun en Rest deraf skal omvende sig. Ødelæggelse er fastslået, og med Retfærdighed vælter den frem; ²³ thi Ødelæggelse og fastslået Råd fuldbyrder Herren, Hærskarers HERRE, over al Jorden. ²⁴ Derfor, så siger Herren, Hærskarers HERRE: Frygt ikke, mit Folk, som bor i Zion, for Assyrien, når det slår dig med Kæppen og løfter sin Stok imod dig som fordum Ægypten! ²⁵ Thi end om en føje Stund er Vreden ovre, og min Harme vender sig til deres Fordærv. ²⁶ Så svinger Hærskarers HERRE Svøben imod det, som da Midjan blev slået ved Orebs Klippe; hans Stok

er udrakt imod Havet, og han løfter den som fordum mod Ægypten. ²⁷ På hin Dag tager han Byrden af din Skulder og Åget af din Nakke, ja, Åget brister for Fedme. ²⁸ Han* rykker mod Ajjat, drager uden om Migron, i Mikmas lader han Trosset blive; { [*Assyrerkongen.] } ²⁹ de går over Passet: "I Geba holder vi Natterast!" Rama ryster, Sauls Gibeas flyr. ³⁰ Skrig højt, Gallims Datter! Lyt til, Lajsja! Stem i, Anatot! ³¹ Madmena flyr, Gebims Folk bjærges deres Gods. ³² Endnu i Dag står han i Nob; han svinger Hånden mod Zions Datters Bjerg, Jerusalems Høj - ³³ Se, Herren, Hærskarers HERRE, afhugger hans Grene med Gru; de knejsende Stammer fældes, de stolte Træer må segne. ³⁴ Med Jernet gør han lyst i Skovens Tykning, og Libanon falder for den Herlige.

11

¹ Men der skyder en Kvist af Isajs Stub, et Skud gror frem af hans Rod; ² og HERRENS Ånd skal hvile over ham, Visdoms og Forstands Ånd, Råds og Styrkes Ånd, HERRENS Kundskabs og Frygts Ånd. ³ Hans Hu står til HERRENS Frygt; han dømmer ej efter, hvad Øjnene ser, skønner ej efter, hvad Ørene hører. ⁴ Han dømmer de ringe med Retfærd, fælder redelig Dom over Landets arme. Voldsmanden slår han med Mundens Ris, gudløse dræber han med Læbernes Ånde. ⁵ Og Retfærd er Bæltet, han har om sin Lænd, Trofasthed Hofternes Bælte. ⁶ Og Ulven skal gå hos Lammet, Panteren hvile

hos Kiddet, Kalven og Ungløven græsse sammen, dem driver en lille Dreng. ⁷ Kvien og Bjørnen bliver Venner, deres Unger ligger Side om Side, og Løven æder Strå som Oksen; ⁸ den spæde skal lege ved Øglens Hul, den afvante række sin Hånd til Giftslangens Rede. ⁹ Der gøres ej ondt og voldes ej Men i hele mit hellige Bjergland; thi Landet er fuldt af HERRENS Kundskab, som Vandene dækker Havets Bund. ¹⁰ På hin Dag skal Hedningerne søge til Isajs Rodskud, der står som et Banner for Folkeslagene, og hans Bolig skal være herlig. ¹¹ På hin Dag skal Herren atter udrække sin Hånd for at vinde, hvad der er til Rest af hans Folk, fra Assur og fra Ægypten, fra Patros, Ætiopien og Elam, fra Sinear, Hamat og Havets Strande. ¹² For Folkene rejser han Banner, samler Israels bortdrevne Mænd, sanker Judas spredte Kvinder fra Verdens fire Hjørner. ¹³ Efraims Skinsyge viger, og Judas Avind svinder; Efraim er ikke skinsygt på Juda, og Juda bærer ej Avind mod Efraim. ¹⁴ I Vest slår de ned på Filisternes Skulder, sammen plyndrer de Østens Sønner, mod Edom og Moab rækker de Hånden, Ammons Sønner lyder dem. ¹⁵ HERREN udtørrer Ægypterhavets Vig og svinger Hånden mod Floden* i sin Ånds Vælde; han kløver den i syv Bække, så man kan gå over med Sko; { [*dvs. Eufrat.] } ¹⁶ der bliver en banet Vej for dem af hans Folk, som levnes fra Assyrien, således som der var for Israel, da det drog op fra Ægypten.

12

¹ På hin Dag skal du sige: Jeg takker dig, HERRE, thi du vrededes på mig; men din Vrede svandt, og du trøstede mig. ² Se, Gud er min Frelse, jeg er trøstet og uden Frygt; thi HERREN er min Styrke og min Lovsang, og han blev mig til Frelse. ³ I skal øse Vand med Glæde af Frelsens Kilder ⁴ og sige på hin Dag: Tak HERREN, påkald hans Navn, gør hans Gerninger kendt blandt Folkene, kundgør, at hans Navn er højt! ⁵ Lovsyng HERREN, thi stort har han øvet, lad det blive kendt på den vide Jord! ⁶ Bryd ud i Fryderåb, Zions Beboere, thi stor i eders Midte er Israels Hellige!

13

¹ Et Udsagn om Babel, som Esajas, Amoz' Søn skuede: ² Rejs Banner på et nøgent Bjerg, råb også til dem, vink, så de drager igennem Fyrsternes Porte! ³ Jeg har opbudt min viede Hær til at tjene min Vrede og kaldt mine Helte hid, de jublende, stolte. ⁴ Hør i Bjergene Larm som af talrigt Krigsfolk, hør, hvor det buldrer af Riger, af samlede Folk! Hærskarers HERRE er ved at mønstre sin Krigshær. ⁵ De kommer fra fjerne Egne, fra Himlens Grænse, HERREN og hans Vredes Værktøj for at hæрге al Jorden. ⁶ Jamrer, thi HERRENS Dag er nær, den kommer som Vold fra den Vældige. ⁷ Derfor slappes hver Hånd, hvert Menneskehjerte smelter, ⁸ de ræddes, gribes af Veer og Smerter, vander sig som fødende Kvinde; de stirrer i Angst på

hverandre med blussende røde Kinder. ⁹ Se, HERRENS Dag kommer, grum, med Harme og brændende Vrede; Jorden gør den til Ørk og rydder dens Synder bort. ¹⁰ Thi Himlens Stjerner og Billeder udstråler ej deres Lys, mørk rinder Solen op, og Månen skinner ikke. ¹¹ Jeg hjemsøger Jorden for dens Ondskab, de gudløse for deres Brøde, gør Ende på frækkes Overmod, bøjer Voldsmænds Hovmod. ¹² En Mand gør jeg sjældnere end Guld og et Menneske end Ofirs Guld. ¹³ Derfor bæver Himlen, og Jorden flytter sig skælvende ved Hærskarers HERRES Harme på hans brændende Vredes Dag. ¹⁴ Og som en skræmt Gazelle, som Får, der ej holdes i Flok, skal hver søge hjem til sit Folk, og hver skal fly til sit Land. ¹⁵ Enhver, der indhentes, spiddes, enhver, der gribes, falder for Sværdet; ¹⁶ deres spæde knuses for deres Øjne, Husene plyndres, Kvinderne skændes. ¹⁷ Se, imod dem rejser jeg Mederne, som agter Sølv for intet og ej regner Guld for noget. ¹⁸ Deres Buer fælder de unge, Livsfrugt skåner de ej, med Børn har deres Øjne ej Medynk. ¹⁹ Det går med Babel, Rigernes Krone, Kaldæernes stolte Pryd, som dengang Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra. ²⁰ Det skal aldrig i Evighed bebos, ej bebygges fra Slægt til Slægt; der telter Araberen ikke, der lejrer Hyrder sig ej; ²¹ men Vildkatte lejrer sig der, og Husene fyldes med Ugler; der holder Strudsene til, og Bukketroldene springer; ²² Sjakaler tuder i Borgene, Hyæner i de yppige Slotte. Dets Time stunder nu til, dets Dage bliver ej mange.

14

¹ Thi HERREN forbarmer sig over Jakob og udvælger atter Israel. Han lader dem fæste Bo i deres eget Land, og fremmede skal slutte sig til dem og føjes til Jakobs Hus. ² Folkeslag skal tage dem og bringe dem hjem igen; og Israels Hus skal i HERRENS Land tage Folkeslagene i Eje som Trælle og Trælkvinder; de skal gøre dem til Fanger, hvis Fanger de var, og herske over deres Bødler. ³ På den Dag HERREN giver dig Hvile for din Møje og Uro og for den hårde Trældom, der lagdes på dig, ⁴ skal du istemme denne Spottevisе om Babels Konge: Hvor er dog Bødlen stille, Tvangshuset tyst! ⁵ HERREN har brudt de gudløses Stok, Herskernes Kæp, ⁶ som slog i Vrede Folkeslag, Slag i Slag, og tvang i Harme Folk med skånselsløs Tvang. ⁷ Al Jorden har Fred og Ro, bryder ud i Jubel; ⁸ selv Cypresserne glæder sig over dig, Libanons Cedre: "Siden dit Fald kommer ingen op for at fælde os!" ⁹ Dødsriget nedentil stormer dig heftigt i Møde, vækker for din Skyld Dødninger, al Jordens store, jager alle Folkenes Konger op fra Tronen; ¹⁰ de tager alle til Orde og siger til dig: "Også du blev kraftløs som vi, du blev vor Lige!" ¹¹ Til Dødsriget sendtes din Højhed, dine Harpers Brus, dit Leje er redt med Råddenskab, dit Tæppe er Orme. ¹² Nej, at du faldt fra Himlen, du strålende Morgenstjerne, fældet og kastet til Jorden, du Folkebetvinger! ¹³ Du, som sagde i Hjertet: "Jeg stormer Himlen, rejser min Trone deroppe over Guds Stjerner, tager Sæde

på Stævnets* Bjerg i yderste Nord, { [*der, hvor Guderne tænkes at samle sig.] } ¹⁴ stiger op over Skyernes Højder, den Højeste lig” - ¹⁵ ja, ned i Dødsriget styrtes du, nederst i Hulen! ¹⁶ Ser man dig, stirrer man på dig med undrende Blikke: “Er det ham, som fik Jorden til at bæve, Riger til at skælve, ¹⁷ ham, som gjorde Verden til Ørk og jævnedede Byer, ikke gav Fangerne fri til at drage mod Hjemmet?” ¹⁸ Folkenes Konger hviler med Ære hver i sit Hus, ¹⁹ men du er slængt hen uden Grav som et usseligt Foster, dækket af faldne, slagne med Sværd og kastet i Stenbruddets Hul som et nedtrådt Ådsel. ²⁰ I Graven samles du ikke med dine Fædre, fordi du ødte dit Land og dræbte dit Folk. Ugerningsmændenes Afkom skal aldrig nævnes. ²¹ Bered hans Sønner et Blodbad for Faderens Brøde! De skal ikke stå op og indtage Jorden og fylde Verden med Stæder. ²² Jeg står op imod dem, lyder det fra Hærskarers HERRE, og udrydder af Babel Navn og Rest, Skud og Spire, lyder det fra HERREN; ²³ jeg gør det til Rørdrummers Eje og til side Sumpe; jeg fejer det bort med Undergangens Kost, lyder det fra Hærskarers HERRE. ²⁴ Hærskarers HERRE har svoret således: Visselig, som jeg har tænkt det, så skal det ske, og som jeg satte mig for, så står det fast: ²⁵ Jeg knuser Assur i mit Land, nedtramper ham på mine Bjerge, hans Åg skal vige fra dem, hans Byrde skal vige fra dets* Skuldre. { [*dvs. Juda Riges. Es. 10, 27.] } ²⁶ Det er, hvad jeg satte mig for imod al

Jorden, det er den Hånd, som er udrakt mod alle Folk. ²⁷ Thi Hærskarers HERRES Råd, hvo kuldkaster det? Hans udrakte Hånd, hvo tvinger vel den tilbage? ²⁸ I Kong Akaz' Dødsår kom dette Udsagn: ²⁹ Glæd dig ej, hele Filisterland, at kæppen, der slog dig, er brudt! Thi af Slangerod kommer en Øgle, dens frugt er en flyvende Drage. ³⁰ På min Vang skal de ringe græsse, de fattige lejre sig trygt; men jeg dræber dit Afkom ved Sult; hvad der levnes, slår jeg ihjel. ³¹ Hyl, Port, skrig, By, Angst gribe dig, hele Filisterland! Thi nordenfra kommer Røg, i Fjendeskaren nøler ingen. ³² Og hvad skal der svares Folkets* Sendebud? At HERREN har grundfæstet Zion, og de arme i hans Folk søger Tilflugt der. { [*filisternes. Sl. 87, 1.] }

15

¹ Et udsagn om Moab. Ak, Ar lægges øde ved Nat, det er ude med Moab, Kir lægges øde ved Nat, det er ude med Moab. ² Dibons Datter går op på Høje for at græde, oppe på Nebo og Medeba jamrer Moab; hvert et Hoved er skaldet, alt skæg skåret af, ³ på Gader og oppe på Tage bærer de Sæk, på Torvene jamrer de alle, opløst i Gråd. ⁴ Hesjbon og El'ale skriger, det høres til Jahaz. Derfor skælver Moabs Lænder, dets Sjæl er i Våde. ⁵ Hjertet skriger i Moab, man flygter til Zoar, til Eglat-Sjelijija. Ak, grædende stiger de op ad Luthits Skråning, undervejs til Horonajim opløfter de Jammerskrig; ⁶ Nimrims Vande bliver Ødemarker, thi Græsset visner, Grønsværet svinder, Grønt er der ikke. ⁷ Derfor

slæber de Godset, de vandt, deres hengemte Ting over Vidjebækken. ⁸ Ak, Nødråbet ompænder Moabs Land, dets Jamren når til Eglajim og Be'er-Elim; ⁹ thi Dimons Vand er fuldt af Blod. Men jeg sender endnu mer over Dimon: en Løve over Moabs undslupne, Landets Rest.

16

¹ Landets Herrer sender en Gave fra Sela gennem Ørkenen til Zions Datters Bjerg. ² Og ret som flagrende Fugle, som en opskræmt Rede er Moabs Døtre ved Arnons Vadesteder. ³ “Kom med et Råd, gør Ende derpå, lad din Skygge blive som Natten ved højlys Dag, skjul de bortdrevne, røb ej de flyende!” ⁴ Giv Moabs bortdrevne Tilhold hos dig, vær dem et Skjul for den, som hærger! Er først Voldsmanden borte, Ødelæggelsen omme, Undertrykkeren ude af Landet, ⁵ skal en Trone rejses med Mildhed, og på den skal sidde en Dommer med Trofasthed i Davids Telt, ivrig for Ret og øvet i Retfærd.” ⁶ “Vi har hørt om Moabs Hovmod, det såre store, dets Overmod, Hovmod og Frækhed, dets tomme Snak.” ⁷ Derfor jamrer Moab over Moab, alle jamrer; Kir-Haresets Rosinkager sukker de sønderknust over. ⁸ Thi visne er Hesjbons Marker, Sibmas Vinstok, hvis Druer slog Folkenes Herrer til Jorden; den nåede Ja'zer, famled gennem Ørkenen, dens Ranker bredte sig, overskred Havet. ⁹ Derfor græder jeg Ja'zers Gråd over Sibmas Vinstok, væder med min Tåre Hesjbon, og El'ale; thi et Vinperserråb* slog ned på din Frugt og din Høst, { [*Vinpersernes

lystige Sang under Arbejdet (jfr. V. 10), her et Billede på den sejrende Fjendes Jubel.] }
 10 fra Frugthaver svandt både Glæde og Jubel; i Vingårde jubles der ikke, der lyder ej Råb, i Karrene trampes ej Vin, Vinperserråbet er tystnet. 11 Derfor bæver mit Indre som Citren for Moab, mit Hjerte for Kir-Heres. 12 Og når Moab viser sig på Offerhøjen, når det gør sig Møje og kommer til sin Helligdom for at bede, udretter det intet. 13 Det er Ordet, HERREN fordem taledede til Moab. 14 Men nu siger HERREN: Om tre År, som Daglejeren regner Året*, skal Moabs Herlighed vanæres med al den store larmende Hob. Resten bliver lille, ringe og afmægtig. { [*dvs. nøjagtigt beregnet, ikke en Dag længere.] }

17

1 Et Udsagn om Damaskus. Se, Damaskus går ud af Byernes Tal og bliver til Sten og Grus; 2 dets Stæder forlades for evigt og bliver Hjordes Eje; de lejrer sig uden at skræmmes. 3 Det er ude med Efraims Værn, Damaskus' Kongedømme, Arams Rest; det går dem som Israels Sønners Herlighed, lyder det fra Hærskarers HERRE. 4 Og det skal ske på hin Dag: Ringe bliver Jakobs Herlighed, Huldet på hans Krop svinder hen; 5 det skal gå, som når Høstkarlen griber om Korn og hans Arm skærer Aksene af, det skal gå, som når Aksene samles i Refaims Dal. 6 En Efterslæt levnes deraf, som når Olietræets Frugt slås ned, to tre Bær øverst i Kronen, fire fem på Frugttræets

Grene, så lyder det fra HERREN, Israels Gud. ⁷ På hin Dag skal Menneskene se hen til deres Skaber, og deres Øjne skal skue hen til Israels Hellige; ⁸ og de skal ikke se hen til Altrene, deres Hænders Værk, eller skue hen til, hvad deres Fingre har lavet, hverken til Asjerastøtterne eller Solstøtterne. ⁹ På hin Dag ligger dine Byer forladt som de Tomter, Hivvitter og Amoritter forlod for Israels Børn; og Landet skal blive en Ørk. ¹⁰ Thi du glemte din Frelses Gud, slog din Tilflugtsklippe af Tanke. Derfor planter du yndige Plantninger og sætter fremmede Skud; ¹¹ hver Dag får du din Plantning i Vækst, hver Morgen dit Skud i Blomst - indtil Høsten på Sotens, den ulægelige Smertes Dag. ¹² Hør Bulder af mange Folkeslag! De buldrer som Havets Bulder. Drøn af Folkefærd! De drøner som vældige Vandes Drøn. ¹³ Folkefærdene drøner som Drønet af mange Vande. Men truer han ad dem, flygter de bort, vejres hen som Avner på Bjerge for Vinden, som hvirvlende Løv for Stormen. ¹⁴ Ved Aftenstid kommer Rædsel; før Morgen gryr, er de borte. Det er vore Plyndreres Del, det er vore Ransmænds Lod.

18

¹ Hør, Land med de surrende Vinger hinsides Ætiopiens Strømme, ² du, som sender Bud over Havet i Både af Siv på Vandspejlet: Gå, I hastige Bud, til det ranke, glinsende Folk, til Folket, som frygtes så vide, Kraftens og Sejrens Folk, hvis Land gennemstrømmes af Floder. ³ Alle I Jorderigs Folk, som bygger på Jord: Rejses

Banner på Bjerge, så se, når der stødes i Horn, så hør! ⁴ Thi så sagde HERREN til mig: “Rolig ser jeg til fra mit Sæde som glødende Luft i Solskin, som Dugsky i Høstens Tid.” ⁵ Thi før Høst, når Blomstring er endt, når Blomst sætter modnende Drue, afskærer han Rankerne med Knive, og Skuddene kapper han bort. ⁶ De gives alle til Bjergenes Fugle og Jordens Dyr, om Sommeren Føde for Fugle, om Vinteren for al Jordens Dyr. ⁷ Til hin Tid skal der bringes Hærskarers HERRE Gave fra et rankt og glinsende Folk, et Folk, som frygtes så vide, Kraftens og Sejrens Folk, hvis Land gennemstrømmes af Floder, til Stedet, hvor Hærskarers HERRES Navn bor, til Zions Bjerg.

19

¹ Et Udsagn om Ægypten. Se, HERREN farer på letten Sky og kommer til Ægypten; Ægyptens Guder bæver for ham, Ægyptens Hjerter smelter i Brystet. ² Jeg hidser Ægypten mod Ægypten, så de kæmper Broder mod Broder, Ven mod Ven, By mod By, Rige mod Rige. ³ Ægyptens Forstand står stille, dets Råd gør jeg til intet, så de søger Guder og Manere, Genfærd og Ånder. ⁴ Jeg giver Ægypten hen i en hårdhjertet Herres Hånd, en Voldskonge bliver deres Hersker, så lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE. ⁵ Vandet i Floden svinder, Strømmen bliver sid og tør; ⁶ Strømmene udspreder Stank, Ægyptens Floder svinder og tørres; Rør og Siv visner hen, ⁷ alt Græsset ved Nilbredden dør, al Sæd ved Nilen hentørres, svinder og er ikke mere.

⁸ Fiskerne sukker og sørger, alle, som meder i Nilen; de, som, sætter Garn i Vandet, gribes af Modløshed. ⁹ Til Skamme er de, som væver Linned, Heglersker og de, som væver Bysus; ¹⁰ Spiderne er sønderknust, hver Daglejer sørger bittert. ¹¹ Kun Dårer er Zoans Øverster, Faraos viseste Rådmænd så dumt et Råd. Hvor kan I sige til Faraos: "Jeg er en Ætling af Vismænd, Ætling af Fortidens Konger?" ¹² Ja, hvor er nu dine Vismænd? Lad dem dog kundgøre dig og lade dig vide, hvad Hærskarers HERRE har for mod Ægypten! ¹³ Zoans Fyrster blev Dårer, Fyrster i Nof blev Tåber. Ægypten er bragt til at rave af Stammernes Hjørnesteen. ¹⁴ I dets Indre har HERREN udgydt Svimmelheds Ånd; Ægypten fik de til at rave i al dets Id, som den drukne raver i sit Spy. ¹⁵ For Ægypten lykkes intet, hverken for Hoved eller Hale, Palme eller Siv. ¹⁶ På hin Dag skal Ægypten blive som Kvinder; det skal ængstes og grue for Hærskarers HERRES svungne Hånd, som han svinger imod det. ¹⁷ Judas Land bliver Ægypten en Rædsel; hver Gang nogen minder dem derom, gribes de af Angst for, hvad Hærskarers HERRE har for imod det. ¹⁸ På hin Dag skal fem Byer i Ægypten tale Kana'ans Tungemål og sværge ved Hærskarers HERRE; en af dem skal kaldes Ir-Haheres. ¹⁹ På hin Dag skal HERREN have et Alter midt i Ægypten og en Stenstøtte ved dets Grænse. ²⁰ Det skal være Tegn og Vidne for Hærskarers HERRE i Ægypten; når de råber til HERREN over dem, som mishandler dem, vil

han sende dem en Frelser; han skal stride og udfri dem. ²¹ Da skal HERREN give sig til Kende for Ægypten, Ægypterne skal lære HERREN at kende på hin Dag; de skal bringe Slagtoffer og Afgrødeoffer og gøre Løfter til HERREN og indfri dem. ²² HERREN skal slå Ægypten, slå og læge; og når de omvender sig til HERREN, bønholder han dem og læger dem. ²³ På hin Dag skal der gå en banet Vej fra Ægypten til Assyrien, og Assyrien skal komme til Ægypten og Ægypten til Assyrien, og Ægypten skal tjene Herren sammen med Assyrien. ²⁴ På hin Dag skal Israel selvtredje, sammen med Ægypten og Assyrien, være en Velsignelse midt på Jorden, ²⁵ som Hærskarers HERRE velsigner med de Ord: "Velsignet være Ægypten, mit Folk, og Assyrien, mine Hænders Værk, og Israel, min Arvelod!"

20

¹ I det År Tartan kom til Asdod, dengang Assyriekongen Sargon sendte ham og han angreb Asdod og indtog det, ² på den Tid taledede HERREN ved Esajas, Amoz' Søn, således: "Gå hen og løs Sørgeklædet af dine Lænder og drag Skoene af dine Fødder!" Og han gjorde således og gik nøgen og barfodet. ³ Så sagde HERREN: "Som min Tjener Esajas i trede År har vandret nøgen og barfodet som Tegn og Varsel mod Ægypten og Ætiopien, ⁴ således skal Assyriekongen slæbe fangne Ægyptere og bortførte Ætiopere med sig, unge og gamle, nøgne og barfodede, med blottet Bag til Skændsel for Ægypten." ⁵ Da

skal de forfærdes og blues over Ætiopien, som de så hen til, og over Ægypten, som var deres Stolthed. ⁶ Og de, som bor på denne Strand, skal på hin Dag sige: “Se, således gik det med den, vi så hen til, til hvem vi tyede om Hjælp for at frelses fra Assyrerkongen; hvor skal da vi kunne undslippe!”

21

¹ Et Udsagn om Havørkenen. Som hvirvlende Storme, der jager i Sydlandet, kommer det fra Ørkenen, det grufulde Land. ² Så svart et Syn blev mig meldt: “Ransmænd raner, Hærmænd hærger! Frem, Elamitter! Til Belejring, Meder! Alle Suk gør jeg Ende på!” ³ Derfor fyldes mine Lænder af Skælven, jeg gribes af Veer som fødende Kvinde, døv af Svimmelhed, blind af Skræk, ⁴ mit Hjerte forvirres, Gru falder på mig; Skumringen, jeg elsker, bliver mig til Angst. ⁵ Bordet dækkes, Hynder bredes, man spiser og drikker. “Op, I Fyrster, salv eders Skjolde!” ⁶ Thi så sagde Herren til mig: “Gå hen og stil Vægteren ud! Hvad han får at se, skal han melde. ⁷ Og ser han Ryttere, et Par komme ridende, en Rytter på Æsel, en Rytter på Kamel, da skal han lytte, ja lytte spændt!” ⁸ Og han råbte: “Se, o Herre, på Varden står jeg bestandig, Dagen lang, og på min Vagtpost står jeg trolig står jeg trolig Nat efter Nat!” ⁹ Men se, da kom der ridende Mænd, et Par kom ridende; de råbte: “Faldet, faldet er Babel, han knuste alle dets Guder i Støvet!” ¹⁰ Mit knuste,

mit tærskede Folk! Hvad jeg, har hørt fra Hærskarers HERRE, fra Israels Gud, det melder jeg eder. ¹¹ Et Udsagn om Duma. Der råbes til mig fra Se'ir: "Vægter, hvordan skrider Natten, Vægter, hvordan skrider Natten?" ¹² Vægteren svarer: "Morgen kommer, men også Nat! Vil I spørge, så spørg! Kom kun igen!" ¹³ Et Udsagn: "I Ødemarken". Søg Nattely i Ødemarkens Krat, I Dedans Karavaner! ¹⁴ Bring de tørstige Vand i Møde, I, som bor i Temas Land, mød de flyvende med Brød! ¹⁵ Thi de er på Flugt for Sværd, på Flugt for det dragne Sværd, på Flugt for den spændte Bue, på Flugt for Krigens Tynge. ¹⁶ Thi så sagde Herren til mig: "Et År endnu, som Daglejeren regner Året*, og det er ude med al Kedars Herlighed. { [*se til Es. 16, 14.] } ¹⁷ Resten af Kedars Heltes Buer skal være ringe, så sandt HERREN, Israels Gud, har talet."

22

¹ Et Udsagn: "Synernes Dal". Hvad tænker du på, siden alle stiger op på Tagene, ² du larmende, støjende By, du jublende Stad? Dine slagne er vel ikke sværdslagne, døde i Krig! ³ Alle dine Høvdinger flygted, flyed langt bort, alle dine Helte, væbnet med Buer, blev fanget. ⁴ Derfor siger jeg: Gå fra mig, lad mig græde bittert, træng ej på for at trøste mig over, at mit Folk er lagt øde! ⁵ Thi en Dag, da man ræddes, trædes og trænges, har Herren, Hærskarers HERRE, til Rede! I Synernes Dal brødes Mure ned, mod Bjerget hørtes Skrig;

⁶ Elam løftede Koggeret, Aram satte sig til Hest, Kir tog Skjoldene ud; ⁷ og de bedste iblandt dine Dale fyldtes med Vogne og Heste, lige til Porten stod de. ⁸ Han borttog Judas Værn. På den Dag så I hen til Skovhusets Rustkammer; ⁹ og I så, hvor mange Revner der var i Davidsbyen. I samlede Nedredammens Vand, ¹⁰ gik Jerusalems Huse igennem og rev Husene ned for at gøre Muren stærk. ¹¹ I gravede mellem de to Mure en Fordybning til den gamle Dams Vand. Men til ham, der virked det, skued I ikke, så ej hen til ham, som beredte det for længst. ¹² På hin Dag kaldte Herren, Hærskarers HERRE, til Gråd og Sorg, til Hoveddragning og Sæk. ¹³ Men se, der er Fryd og Glæde, man slår Okser ned, slagter Får, æder Kød og får Vin at drikke: "Lad os æde og drikke, thi i Morgen dør vi!" ¹⁴ Men Hærskarers HERRE åbenbared for mit Øre: "Den Synd," siger Herren, Hærskarers HERRE, "får I ikke sonet, førend I dør!" ¹⁵ Så siger Herren, Hærskarers HERRE: Gå hen og sig til denne Foged, Slotshøvedsmanden Sjebna: ¹⁶ Hvad har du her, og hvem har du her, at du her udhugger din Grav, udhugger dig en Grav højt oppe, huler dig en Bolig i Klippen! ¹⁷ Se, HERREN slynger dig bort og bøjer dig sammen, du stolte, ¹⁸ han knytter dig sammen til et Knytte og kaster dig ud i et vidtstrakt Land! Der skal du dø, der din Æresvogn komme, du Skændsel for din Herres Hus! ¹⁹ Jeg støder dig bort fra din Stilling og styrter dig fra din Post. ²⁰ Men på hin Dag kalder jeg min Tjener Eljakim, Hilkijas Søn,

²¹ og iklæder ham din Kjortel, omgjorder ham med dit Bælte og lægger din Myndighed i hans Hånd. Han skal blive en Fader for Jerusalems Indbyggere og Judas Hus. ²² Jeg lægger Nøglen til Davids Hus på hans Skulder; når han lukker op, skal ingen lukke i, og når han lukker i, skal ingen lukke op, ²³ Jeg fæster ham som en Nagle på et sikkert Sted, og han skal blive til Hæder for sit Fædrenehus. ²⁴ Men hænger hans Fædrenehus' hele Vægt sig på ham, Skud og Vildskud, alle Småkar, fra Fadene til alle Krukkerne, ²⁵ så skal det ske på den Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE, at Naglen, der var fæstet på et sikkert Sted, giver efter, rives ud og falder ned, og hele Vægten, som hænger derpå, skal slås sønder. Thi HERREN har talet!

23

¹ Et Udsagn om Tyrus. Jamrer, I Tarsisskibe, eders Fæstning er i Grus! De får det at vide på Vejen fra Kypers Land. ² Det er ude med Kystlandets Folk, med Zidons Købmænd, hvis Sendebud for over Havet, ³ de mange Vande, hvis Indkomst var Sjihors Sæd, hvis Vinding Alverdens Varer. ⁴ Skam få du, Zidon, thi Havet siger: "Jeg har ikke haft Veer, jeg fødte ikke, ej har jeg fostret Ynglinge, opfødt Jomfruer!" ⁵ Når Rygtet når Ægypten, skælver de ved Rygtet om Tyrus. ⁶ Drag over til Tarsis og jamrer, I Kystlandets Folk! ⁷ Er det eders jublende By fra Urtids Dage, hvis Fødder førte den viden om som Gæst? ⁸ Hvo satte sig dette for mod det kronede Tyrus,

hvis Købmænd var Fyrster, hvis Kræmmere Jordens Adel? ⁹ Det gjorde Hærskarers HERRE for at vanære Hovmod, skænde al Stolthed, al Jordens Adel. ¹⁰ Græd, I Tarsisskibe, Havn er der ikke mer! ¹¹ Han udtrakte Hånden mod Havet, rystede Riger, HERREN samlede Folk for at jævne Kana'ans Fæstninger. ¹² Han sagde: "Aldrig mer skal du juble, du voldtagne Jomfru, Zidons Datter! Stå op, drag over til Kypern, selv der skal du ej finde Hvile!" ¹³ Se til Kyprioternes Land! Søfarere grundede det Folk; de rejste dets Vagttårne, Byer og Borge. Han gjorde det til en Ruinhob. ¹⁴ Jamrer, I Tarsisskibe, eders Fæstning er i Grus! ¹⁵ På hin Dag skal Tyrus gå ad Glemme i halvfjerdsindstyve År, som i én Konges Dage. Men efter halvfjerdsindstyve Års Forløb skal det gå med Tyrus som med Skøgen i Visen: ¹⁶ "Tag din Citer, gå rundt i Byen, du glemte Skøge, leg smukt på Strenge, syng, hvad du kan, så du kommer i Hu!" ¹⁷ Efter halvfjerdsindstyve Års Forløb vil HERREN se til Tyrus; det skal atter modtage Skøgeløn og bole med Alverdens Riger på den vide Jord. ¹⁸ Men dets Vinding og Skøgeløn skal helliges HERREN; den skal ikke gemmes hen eller lægges op; dem, der bor for HERRENS Åsyn, skal dets Vinding tjene til Føde, Mættelse og prægtige Klæder.

24

¹ Se, HERREN gør Jorden tom og øde og vender op og ned på dens Overflade, han spreder dens Beboere; ² det går Lægfolk som Præst, Træl

som Herre, Trælkvinde som Frue, Køber som Sælger, Långiver som Låntager, Ågerkarl som Skyldner. ³ Jorden tømmes og plyndres i Bund og Grund, thi HERREN har talet dette Ord. ⁴ Jorden blegner og segner, Jorderig sygner og segner, Jordens Højder sygner hen. ⁵ Vanhellig blev Jorden under dem, som bor der, thi Lovene krænkede de, overtrådte Budet, brød den evige Pagt. ⁶ Derfor fortærer Forbandelse Jorden, og bøde må de, som bor der. Derfor svides Jordens Beboere bort, kun få af de dødelige levnes. ⁷ Druesaften sørger, Vinranken sygner, alle de hjertensglade sukker; ⁸ Håndpaukens Klang er endt, de jublendes Larm hørt op, endt er Citrens Klang. ⁹ De drikker ej Vin under Sang, besk smager den stærke Drik. ¹⁰ Den øde Stad ligger nedbrudt, stængt er hver Boligs Indgang. ¹¹ Man jamrer over Vinen på Gaden, bort er al Glæde svundet; landflygtig er Landets Fryd. ¹² I Byen er Øde tilbage, og Porten er hugget i Splinter. ¹³ Thi på Jorden midt iblandt Folkene går det, som når Olietræets Frugt slås ned, som ved Efterslæt, når Vinen er høstet: ¹⁴ disse* opløfter Røsten, jubler over HERRENS Storhed, råber fra Vesten: { [*dvs. Efterslætten, Jøderne i Adspredelsen.] } ¹⁵ “Derfor skal I ære HERREN i Østen, på Havets Strande HERRENS, Israels Guds, Navn!” ¹⁶ Fra Jordens Grænse hører vi Lovsange: “Hil den retfærdige!” Men jeg siger: Jeg usle, jeg usle, ve mig, Ransmænd raner, Ransmænd raner Ran, ¹⁷ Gru og Grav og Garn over dig, som bor på Jorden! ¹⁸ Den, der flygter for Gru, skal

falde i Grav, og den, der når op af Grav, skal fanges i Garn. Thi Sluserne oventil åbnes, og Jordens Grundvolde vakler. ¹⁹ Jordan smuldrer og smuldrer, Jordan gynger og gynger, Jordan skælver og skælver; ²⁰ Jordan raver og raver som drukken og svajer som Vogterens Hytte; tungt ligger dens Brøde på den, den segner og rejser sig ikke. ²¹ På hin Dag hjemsøger HERREN Himlens Hær i Himlen og Jordens Konger på Jordan. ²² De slæbes i Fængsel som Fanger, holdes under Lås og Lukke og straffes lang Tid efter. ²³ Månen blues og Solen skæmmes, thi Hærskarers HERRE viser, han er Konge på Zions Bjerg, i Jerusalem; for hans Ældstes Øjne er Herlighed.

25

¹ HERRE, min Gud er du; jeg priser dig, lover dit Navn. Thi du har gjort et Under, Råd fra fordum var tro og sande. ² Thi du lagde Byen i Grus, den faste Stad i Ruiner; de fremmedes Borg er nedbrudt, aldrig mer skal den bygges. ³ Derfor ærer dig et mægtigt Folk, frygter dig grumme Hedningers Stad. ⁴ Thi du blev de ringes Værn, den fattiges Værn i Nøden, et Ly mod Skylregn, en Skygge mod Hede; thi som isnende Regn er Voldsmænds Ånde, ⁵ som Hede i det tørre Land. Du kuer de fremmedes Larm; som Hede ved Skyens Skygge så dæmpes Voldsmænds Sang. ⁶ Hærskarers HERRE gør på dette Bjerg et Gæstebud for alle Folkeslag med fede Retter og stærk Vin, med fede, marvfulde Retter og stærk

og klaret Vin. ⁷ Og han borttager på dette Bjerg Sløret, som tilslører alle Folkeslag, og Dækket, der dækker alle Folk. ⁸ Han opsluger Døden for stedse. Og den Herre HERREN aftørrer Tåren af hver en Kind og gør Ende på sit Folks Skam på hele Jorden, så sandt HERREN har talet. ⁹ På hin Dag skal man sige: Se, her er vor Gud, som vi biede på, og som frelste os; her er HERREN, som vi biede på. Lad os juble og glæde os over hans Frelse; ¹⁰ thi HERRENS Hånd hviler over dette Bjerg. Men Moab trampes ned, hvor det står, som Strå i Møddingpølen; ¹¹ det breder sine Hænder ud deri, som Svømmeren gør for at svømme, og han ydmyger dets Hovmod trods Hændernes Kunstgreb. ¹² Han nedbryder og nedstyrter de stejle Mures Værn; han jævner dem med Jorden, så de ligger i Støvet.

26

¹ På hin Dag skal denne Sang synges i Judas Land: “En stærk Stad har vi, til Frelse satte han Mur og Bolværk. ² Luk Portene op for et retfærdigt Folk, som gemmer på Troskab, ³ hvis Sind er fast, som vogter på Fred, thi det stoler på dig. ⁴ Stol for evigt på HERREN, thi HERREN er en evig Klippe. ⁵ Thi han ydmyger dem, der bor i det høje, den knejsende By, styrter den til Jorden, lægger den i Støvet. ⁶ De armes Fod, de ringes Trin skal træde den ned.” ⁷ Den retfærdiges Sti er jævn, du jævner den retfærdiges Vej. ⁸ Ja, vi venter dig, HERRE, på dine Dommes Sti; til dit Navn og dit Ry står vor Sjæls Attrå. ⁹ Min

Sjæl attrår dig om Natten, min Ånd i mit indre søger dig. Thi når dine Domme rammer Jorden, lærer de, som bor på Jorderig, Retfærd. ¹⁰ Vises der Nåde mod den gudløse, lærer han aldrig Retfærd; i Rettens Land gør han Uret og ser ikke HERRENS Højhed. ¹¹ HERRE, din Hånd er løftet, men de ser det ikke; lad dem med Skam se din Nidkærlighed for Folket, lad dine Fjenders Ild fortære dem! ¹² HERRE, du skaffe os Fred, thi alt, hvad vi har udrettet, gjorde du for os. ¹³ HERRE vor Gud, andre Herrer end du har hersket over os; men dit Navn alene priser vi. ¹⁴ Døde bliver ikke levende, Dødningsen står ikke op; derfor hjemsøgte og tilintetgjorde du dem og udslettede hvert et Minde om dem. ¹⁵ Du har mangfoldiggjort Folket, HERRE, du har mangfoldiggjort Folket, du herliggjorde dig, du udvidede alle Landets Grænser. ¹⁶ HERRE, i Nøden søgte de dig; de udgød stille Bønner, medens din Tugtelse var over dem. ¹⁷ Som den frugtsommelige, der er ved at føde, vrider og vander sig i Veer, således fik vi det, HERRE, fra dig. ¹⁸ Vi er svangre og vrider os, som om vi fødte Vind; Landet frelser vi ikke, og Jordboere fødes ikke til Verden. ¹⁹ Dine døde skal blive levende, mine dødes Legemer opstå; de, som hviler i Støvet, skal vågne og juble. Thi en Lysets Dug er din Dug, og Jorden giver Dødningsen igen. ²⁰ Mit Folk, gå ind i dit Kammer og luk dine Døre bag dig; hold dig skjult en liden Stund, til Vreden er draget over. ²¹ Thi HERREN går ud fra sin Bolig for at straffe Jordboernes Brøde; sit Blod bringer Jorden for Lyset og dølger ej mer sine

dræbte.

27

¹ På hin Dag hjemsøger HERREN med sit hårde, vældige, stærke Sværd Livjatan, Den flugtsnare Slange, Livjatan, den bugtede Slange, og ihjelslår Dragen i Havet. ² På hin Dag skal man sige: Syng om en liflig Vingård! ³ Jeg, HERREN, jeg er dens Vogter, jeg vander den atter og atter. For at ingen skal hjemsøge den, vogter jeg den Nat og Dag. ⁴ Vrede nærer jeg ikke. Fandt jeg kun Torn og Tidsel, gik jeg løs derpå i Kamp og satte det alt i Brand - ⁵ med mindre man tyr til mit Værn, slutter Fred med mig, slutter Fred med mig. ⁶ På hin Dag skal Jakob slå Rod, Israel skyde og blomstre og fylde Verden med Frugt. ⁷ Har han vel slået det*, som de, der slog det, blev slagne, eller blev det myrdet, som deres Mordere myrdedes? { [*Israel.] } ⁸ Ved at støde det bort og sende det bort trættede han med det; han jog det bort med sin voldsomme Ånde på Østenstormens Dag. ⁹ Derfor sones Jakobs Brøde således, og dette er al Frugten af, at hans Synd tages bort: at han gør alle Altersten til sønderhuggede Kalksten, at Asjerastøtterne og Solstøtterne ikke mere rejser sig. ¹⁰ Thi den faste Stad ligger ensom, et folketomt Sted, forladt som en Ørken. Der græsser Ungkvæget, der lejrer det sig og afgnaver Kvistene. ¹¹ Når Grenene er tørre, kommer Kvinderne og bryder dem af for at tænde Bål. Thi det er et Folk uden Indsigt; derfor kan dets Skaber ikke forbarme sig, dets

Ophav ikke være det nådig. ¹² På hin Dag slår HERREN Frugten ned fra Flodens* Strøm til Ægyptens Bæk, og I skal opsankes én for én, Israels Børn. { [*dvs. Eufrat.] } ¹³ På hin Dag skal der stødes i det store Horn, og de tabte i Assyrien og de bortdrevne i Ægypten skal komme og tilbede HERREN på det hellige Bjerg i Jerusalem.

28

¹ Ve Efraims berusedes stolte og dets herlige Smykkes visnende Blomster på Tindingen af de druknes fede Dal! ² Se, Herren har en vældig Kæmpe til Rede; som Skybrud af Hagl, som hærgende Storm, som Skybrud af mægtige skyllende Vande slår han til Jordan med Vælde. ³ Med Fødderne trampes de ned, Efraims berusedes stolte Krans ⁴ og dets herlige Smykkes visnende Blomster på Tindingen af den fede Dal; det går den som en tidligmoden Figen før Frugthøst: Hvo der får Øje på den, plukker den, og knap er den i Hånden, før han har slugt den. ⁵ På hin Dag bliver Hærskarers HERRE en smuk Krans og en herlig Krone for sit Folks Rest ⁶ og en Rettens Ånd for dem, som sidder til Doms, og Styrke for dem, der driver Krigen tilbage til Portene*. { [*driver Fjenderne ud af Byen.] } ⁷ Også disse* raver af Vin, er svimle af Drik, Præst og Profet, de raver af Drik, fra Samling af Vin og svimle af Drik; de raver under Syner, vakler, når de dømmes. { [*Judæerne.] } ⁸ Thi alle Borde er fulde af Spy, Uhumskhed flyder på hver en Plet. ⁹ “Hvem vil han belære,

hvem tyder han Syner - mon afvante Børn, nys tagne fra Brystet? ¹⁰ Kun hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i Vejen her og lidt i Vejen der!” ¹¹ Ja, med lallende Læber, med fremmed Mål vil han tale til dette Folk, ¹² han, som dog sagde til dem: “Her er der Hvile, lad den trætte hvile, her er der Ro!” - men de vilde ej høre. ¹³ Så bliver for dem da HERRENS Ord: “Hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i Vejen her og lidt i Vejen der!” så de går hen og styrter bagover, sønderslås, fanges og hildes. ¹⁴ Hør derfor HERRENS Ord, I spotske Mænd, I Nidvisens Mestre blandt dette Jerusalems Folk! ¹⁵ Fordi I siger: “Vi slutted en Pagt med Døden, Dødsriget gjorde vi Aftale med; når den susende Svøbe går frem, da når den ej os, thi Løgn har vi gjort til vort Ly, vi har gemt os i Svig;” ¹⁶ derfor, så siger den Herre HERREN: Se, jeg lægger i Zion en prøvet Sten, en urokkelig, kostelig Hjørnestein; tror man, haster man ikke*. { [*den græske Oversættelse: skal man ikke beskæmmes. Sl. 118, 22. Matt. 21, 42. Ap. G. 4, 11. Rom. 9, 33; 10, 11. Ef. 2, 20. 1 Pet. 2, 6.] } ¹⁷ Og jeg gør Ret til Målesnor, Retfærd til Blylod; Hagl skal slå Løgnelyet ned, Vand skylle Gemmestedet bort. ¹⁸ Eders Pagt med Døden skal brydes, Aftalen med Dødsriget glippe. Når den susende Svøbe går frem, skal den slå jer til Jorden, ¹⁹ jer skal den ramme, hver Gang den går frem; thi Morgen efter Morgen går den frem, ved Dag og ved Nat, idel Angst skal det blive at få Syner tydet. ²⁰ Vil man strække sig, er Lejet for kort; vil man dække sig, er Tæppet for smalt.

²¹ Thi som på Perazims Bjerg vil HERREN stå op, som i Gibeons Dal vil han vise sin Vrede for at gøre sin Gerning - en underlig Gerning, og øve sit Værk - et sælsomt Værk. ²² Derfor hold inde med Spot, at ej eders Bånd skal snære; thi om hele Landets visse Undergang hørte jeg fra Herren, Hærskarers HERRE. ²³ Lyt til og hør min Røst, lån Øre og hør mit Ord! ²⁴ Bliver Plovmanden ved med at pløje til Sæd, med at bryde og harve sin Jord? ²⁵ Mon han ikke, når den er jævnet, sår Dild og udstrør Kommen, lægger Hvede, Hirse og Byg på det udsete Sted og Spelt i Kanten deraf? ²⁶ Hans Gud vejleder ham, lærer ham det rette. ²⁷ Thi med Tærskeslæde knuser man ikke Dild, lader ikke Vognhjul gå over Kommen; nej, Dilden tærskes med Stok og Kommen med Kæp. ²⁸ Mon Brødkorn knuses? Nej, det bliver ingen ved med at tærske; Vognhjul og Heste drives derover, man knuser det ikke. ²⁹ Også dette kommer fra Hærskarers HERRE, underfuld i Råd og stor i Visdom.

29

¹ Ve dig, Ariel*, Ariel, Byen, hvor David slog lejr! Lad År blive føjet til År, lad Højtid følge på Højtid, { [*dvs. Jerusalem; Ariel betyder vistnok: Guds Arne, Offersted.] } ² da bringer jeg Ariel Trængsel, da kommer Sorg og Kvide, da bliver du mig et Ariel, ³ jeg lejrer mig mod dig som David; jeg opkaster Volde om dig, og Bolværker rejser jeg mod dig. ⁴ Da taler du dybt fra Jorden, dine Ord er Mumlen fra Støvet; din Røst fra Jorden skal ligne et Genfærds, dine

Ord er Hvisken fra Støvet. ⁵ Dine Fjenders Hob skal være som Sandstøv, Voldsmændenes Hob som flyvende Avner. Brat, i et Nu skal det ske: ⁶ hjem søges skal du af Hærskarers HERRE under Torden og Brag og vældigt Drøn, Storm og Vindstød og ædende Lue. ⁷ Som et natligt Drømmesyn bliver Hoben af alle de Folk, som angriber Ariel, af alle, der angriber det og dets Fæstning og trænger det; ⁸ som når den sultne drømmer, at han spiser, men vågner og føler sig tom, som når den tørstige drømmer, at han drikker, men vågner mat og vansmægtende, således skal det gå Hoben af alle de Folk, der angriber Zions Bjerg. ⁹ Undres og studs, stir jer kun blinde, vær drukne uden Vin og rav uden Drik! ¹⁰ Thi HERREN har udgydt over jer en Dvalens Ånd, tilbundet eders Øjne (Profeterne), tilhyllet eders Hoveder (Seerne). ¹¹ Derfor er ethvert Syn blevet eder som Ordene i en forseglet Bog; giver man den til en, som kan læse, og siger: "Læs!" så svarer han: "Jeg kan ikke, den er jo forseglet;" ¹² og giver man den til en, som ikke kan læse, og siger: "Læs!" så svarer han: "Jeg kan ikke læse." ¹³ Og Herren sagde: Eftersom dette Folk kun holder sig nær med sin Mund og ærer mig med sine Læber, mens Hjertet er fjernt fra mig, og fordi deres Frygt for mig blev tillærte Menneskebud, ¹⁴ se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette Folk; dets Vismænds Visdom forgår, de kloges Klogskab glipper. ¹⁵ Ve dem, der dølger deres Råd i det dybe for HERREN, hvis Gerninger

sker i Mørke, som siger: “Hvem ser os, og hvem lægger Mærke til os?” ¹⁶ I Dårer, regnes Ler og Pottemager lige, så Værk kan sige om Mester: “Han skabte mig ikke!” eller Kunstværk om Kunstner: “Han fattes Forstand!” ¹⁷ Se, end om en liden Stund skal Libanon blive til Frugthave, Frugthaven regnes for Skov. ¹⁸ På hin Dag hører de døve Skriftord, og friet fra Mulm og Mørke kan blindes Øjne se. ¹⁹ De ydmyge glædes end mere i HERREN, de fattige jubler i Israels Hellige. ²⁰ Thi Voldsmand er borte, Spotter forsvundet, bortryddet hver, som er vågen til ondt, ²¹ som med Ord får et Menneske gjort skyldigt, lægger Fælde for Dommeren i Porten og kuer en retfærdig ved Opspind. ²² Derfor, så siger HERREN, Jakobs Huses Gud, han, som udløste Abraham: Nu høster Jakob ej Skam, nu blegner hans Åsyn ikke; ²³ thi når han ser mine Hænders Værk i sin Midte, da skal han hellige mit Navn, holde Jakobs Hellige hellig og frygte Israels Gud; ²⁴ de, hvis Ånd for vild, vinder Indsigt, de knurrende tager mod Lære.

30

¹ Ve de genstridige Børn - så lyder det fra HERREN - som fuldbyrder Råd, der ej er fra mig, slutter Forbund, uden min Ånd er med, for at dynges Synd på Synd, ² de, som går ned til Ægypten uden at spørge min Mund for at værne sig ved Faraos Værn, søge Ly i Ægyptens Skygge! ³ Faraos Værn skal blive jer til Skam og Lyet i Ægyptens Skygge til Skændsel. ⁴ Thi er

end hans Fyrster i Zoan, hans Sendebud nået til Hanes, ⁵ enhver skal få Skam af et Folk, der ikke kan bringe dem Hjælp, ej være til Gavn eller Hjælp, men kun til Skam og Skændsel. ⁶ Et Udsagn om Sydlandets Dyr: Gennem Angstens og Trængselens Land, hvor Løvinde og Løve har hjemme, Giftsnog og vinget Slange, fører de på Æslers Ryg deres Gods, på Kamelers Pukkel deres Skatte til et Folk, der ikke kan hjælpe. ⁷ Ægyptens Hjælp er Vind og Luft. Derfor kalder jeg det "Rahab*, der hytter sig." { [*se til Job 9, 13.] } ⁸ Gå nu hen og skriv det på en Tavle i deres Påsyn og optegn det i en Bog, at det i kommende Tider kan stå som Vidnesbyrd evindeligt. ⁹ Thi det er et stivsindet Folk, svigefulde Børn, Børn, der ikke vil høre HERRENS Lov, ¹⁰ som siger til Seerne: "Se ingen Syner!" til fremsynte: "Skuer os ikke det rette! Tal Smiger til os, skuer os Blændværk, ¹¹ vig bort fra Vejen, bøj af fra Stien, lad os være i Fred for Israels Hellige!" ¹² Derfor, så siger Israels Hellige: Siden I ringeagter dette Ord og stoler på krumt og kroget og støtter jer til det, ¹³ derfor skal denne Brøde blive for eder som en truende, voksende Revne i en knejsende Mur, hvis Fald vil indtræffe brat, lige i et Nu; ¹⁴ den sønderbrydes som Lerkar; der skånselsløst knuses; blandt Stumperne finder man ikke et Skår, hvori man kan hente en Glød fra Bålet eller øse Vand af Brønden. ¹⁵ Thi således sagde den Herre HERREN, Israels Hellige: Ved Omvendelse og Stilhed skal I frelses, i Ro og Tillid er eders Styrke.

¹⁶ Men I vilde ikke; I sagde: “Nej, vi jager på Heste” - I skal derfor jages! “Vi rider på Rapfod” - I skal derfor forfølges af rappe. ¹⁷ Tusind skal fly for én, som truer; Flugten skal I tage for fem, som truer, til I kun er en Rest som Stangen på Bjergets Tinde, som Banneret oppe på Højen. ¹⁸ Derfor længes HERREN efter at vise eder Nåde, derfor står han op for at forbarme sig over eder. Thi Rettens Gud er HERREN; salige alle, der længes efter ham! ¹⁹ Ja, du Folk i Zion, du, som bor i Jerusalem, lad ikke Gråden overmande dig! Nådig vil han vise dig Nåde, når du råber; så snart han hører dig, svarer han. ²⁰ Herren skal give eder Trængselsbrød og Fængselsdrik; men så skal din Vejleder ikke mere dølg sig, dine Øjne skal skue din Vejleder; ²¹ dine Ører skal høre det Ord bag ved dig: “Her er Vejen, I skal gå!” hver Gang I er ved at vige til højre eller venstre. ²² Da skal du holde dine Sølvbilleders Overtræk og dine Guldbilleders Klædning for urene; du skal slænge dem bort som Skarn. “Herud!” skal du sige til dem. ²³ Da giver han Regn til Sæden, du sår i din Jord; og Brødet, som din Jord bærer, skal være kraftigt og nærende. På hin Dag græsser dit Kvæg på vide Vange; ²⁴ Okserne og Æslerne, der arbejder på Marken, skal æde saltet Blandfoder, rensed med Kasteskovl og Fork. ²⁵ På hvert højt Bjerg og hver knejsende Banke skal Kilder vælde frem med rindende Vand på det store Blodbads Dag, når Tårne falder. ²⁶ Månens Lys skal blive som Solens, og Solens Lys skal blive syvfold stærkere,

som syv Dages Lys, på hin Dag da HERREN forbinder sit Folks Brud og læger dets slagne Sår. ²⁷ Se, HERRENS Navn kommer langvejsfra i brændende Vrede, med tunge Skyer; hans Læber skummer af Vrede, fortærende Ild er hans Tunge, ²⁸ hans Ånde som en rivende Strøm, der når til Halsen. Folkene ryster han i Undergangens Sold, lægger Vildelsens Bidsel i Folkeslags Mund. ²⁹ Sang skal der være hos eder som i Natten, når Højtid går ind, en Hjertens Glæde som en Vandring til Fløjte mod HERRENS Bjerg, mod Israels Klippe. ³⁰ HERREN lader høre sin Højheds Røst og viser sin Arm, der slår ned med fnysende Vrede, ædende Lue, Skybrud, skyllende Regn og Hagl. ³¹ For HERRENS Røst bliver Assur ræd, med Kæppen slår han; ³² hvert et Slag af Tugtelsens Stok, som HERREN lader falde på Assur, er til Paukers og Citres Klang; med Svingnings* Kampe kæmper han mod det. { [*der sigtes til den Skik at svinge Offeret før Ofringen (3 Mos. 9, 21; 10, 15), idet den fjendtlige Magts Undergang sammenlignes med Offerdyrets Død.] } ³³ Thi for længst står et Alter* rede - mon det og er rejst for Molok? - han gjorde dets Ildfang dybt og bredt, bragte Ild og Ved i Mængde; HERRENS Ånde sætter det i Brand som en Strøm af Svovl. { [*rimeligvis samme Ord som Tofet i Jer. 7, 31. Es. 11, 4. Åb. 19, 20.] }

31

¹ Ve dem, som går ned til Ægypten om hjælp

og slår Lid til heste, som stoler på Vognenes mængde, på Rytternes store Tal, men ikke ser hen til Israels Hellige, ej rådspørger HERREN. ² Men viis er og han, lader Ulykke komme og går ej fra sit Ord. Han står op mod de ondes Hus og mod Udådsmændenes Hjælp. ³ Ægypterne er Mennesker, ikke Gud, deres Heste er Kød, ikke Ånd. Når HERREN udrækker Hånden, snubler Hjælperen, den hjulpne falder, de omkommer alle til Hobe. ⁴ Thi så sagde HERREN til mig: Som en Løve knurrer, en Ungløve over sit Rov, og ikke, når Hyrdernes Flok kaldes hid imod den, skræmmes af Skriget eller viger for Larmen, så stiger Hærskarers HERRE ned til Kamp på Zions Bjerg og Høj. ⁵ Som svævende Fugle så skærmer Hærskarers HERRE Jerusalem, skærmer og frier, skåner og redder. ⁶ Vend om til ham, hvem Israels Børn faldt fra så dybt! ⁷ Thi på hin Dag vrager enhver sine Guder af Sølv, sine Guder af Guld, eders Hænders syndige Værk. ⁸ Assur falder for Sværd, men ikke en Mands, et Sværd fortærer det, ikke et Menneskes. Og han skal fly for Sværdet, til Hoveriarbejde tvinges hans Stridsmænd; ⁹ hans Klippe viger bort af Rædsel, hans Fyrster skræmmes fra Fanen. Så lyder det fra HERREN, hvis Ild er i Zion, som har sin Ovn i Jerusalem.

32

¹ Se, en Konge skal herske med Retfærd, Fyrster styre med Ret, ² hver af dem som Læ imod Storm og Ly imod Regnskyl, som Bække i

Ørk, som en vældig Klippes Skygge i tørstende Land. ³ De seendes Øjne skal ej være blinde, de hørendes Ører skal lytte; ⁴ letsindiges Hjerte skal nemme Kundskab, stammendes Tunge tale flydende, rent. ⁵ Dåren skal ikke mer kaldes ædel, højsindet ikke Skalken. ⁶ Thi Dåren taler kun Dårskab, hans Hjerte udtænker Uret for at øve Niddingsværk og prædike Frafald fra HERREN, lade den sultne være tom og den tørstige mangle Vand. ⁷ Skalkens Midler er onde, han oplægger lumske Råd for at ødelægge arme med Løgn, skønt Fattigmand godtgør sin Ret. ⁸ Men den ædle har ædelt for og står fast i, hvad ædelt er. ⁹ Op, hør min Røst, I sorgløse Kvinder, I trygge Døtre, lyt til min Tale! ¹⁰ Om År og Dag skal I trygge skælve, thi med Vinhøst er det ude, der kommer ej Frugthøst. ¹¹ Bæv, I sorgløse, skælv, I trygge, klæd jer af og blot jer, bind Sæk om Lænd; ¹² slå jer for Brystet og klag over yndige Marker, frugtbare Vinstokke, ¹³ mit Folks med Tidseltorn dækkede Jord, ja, hvert Glædens Hus, den jublende By! ¹⁴ Thi Paladset er øde, Bylarmen standset, Ofel med Tårnet en Grushob for evigt, Vildæslers Fryd, en Græsgang for Hjorde - ¹⁵ til Ånd fra det høje udgydes over os. Da bliver Ørkenen til Frugthave, Frugthaven regnes for Skov. ¹⁶ Ret fæster Bo i Ørkenen, i Frugthaven dvæler Retfærd; ¹⁷ Retfærds Frugt bliver Fred og Rettens Vinding Tryghed for evigt. ¹⁸ Da bor mit Folk i Fredens Hjem, i trygge Boliger, sorgfri Pauluner. ¹⁹ Skoven styrter helt, Byen bøjes dybt. ²⁰ Salige I, som sår ved alle

Vande, lader Okse og Æsel frit løbe om!

33

¹ Ve dig, du Hærværksmand, selv ikke hærget, du Ransmand, skånet for Ran! Når dit Hærværk er endt, skal du hærges, når din Ranen har Ende, skal der ranes fra dig! ² HERRE, vær os nådig, vi bier på dig, vær du vor Arm hver Morgen, vor Frelse i Nødens Stund! ³ For Bulderet må Folkeslag fly; når du rejser dig, splittes Folkene. ⁴ Som Græshopper bortriver, bortrives Bytte, man styrter derover som Græshoppesværme. ⁵ Ophøjet er HERREN, thi han bor i det høje, han fylder Zion med Ret og Retfærd. ⁶ Trygge Tider skal du have, en Frelsesrigdom er Visdom og Indsigt, HERRENS Frygt er din Skat. ⁷ Se, deres Helte skriger derude, Fredens Sendebud græder bittert; ⁸ Vejene er øde, vejfarende borte. Han* brød sin Pagt, agted Byer ringe, Mennesker regned han ikke. { [*dvs. Fjenden. 2 Kong 18, 14 ff.] } ⁹ Landet blegner og sygner, Libanon skæmmes og visner; Saron er som en Ørken, Basan og Karmel uden Løv. ¹⁰ Nu står jeg op, siger HERREN, nu vil jeg rejse mig, nu træde frem! ¹¹ I undfanger Strå og føder Halm, eders Ånde er Ild, der fortærer jer selv; ¹² til Kalk skal Folkene brændes som afhugget Torn, der brænder i Ild. ¹³ Hvad jeg gør, skal rygtes til fjerne Folk, nære skal kende min Vælde. ¹⁴ På Zion skal Syndere bæve, Niddinger gribes af Skælven: "Hvem kan bo ved fortærende Ild, hvem kan bo ved evige Bål?" ¹⁵ Den, der vandrer

i Retfærd og taler oprigtigt, ringeagter Vinding, vundet ved Uret, vægrer sig ved at tage mod Gave, tilstopper Øret over for Blodråd og lukker Øjnene over for det onde - ¹⁶ højt skal en sådan bo, hans Værn skal Klippeborge være; han får sit Brød, og Vand er ham sikret. ¹⁷ Dine Øjne får Kongen at se i hans Skønhed, de skuer et vidtstrakt Land. ¹⁸ Dit Hjerte skal tænke på Rædselen: "Hvor er nu han, der talte og vejede, han, der talte Tårnene?" ¹⁹ Du ser ej det vilde Folk med dybt, uforståeligt Mål, med stammende, ufattelig Tunge. ²⁰ Se på Zion, vore Højtiders By! Dine Øjne skal skue Jerusalem, et sikkert Lejrsted, et Telt, der ej flytter, hvis Pæle aldrig rykkes op, hvis Snore ej rives over. ²¹ Nej, der træder HERRENS Bæk for os i Floders og brede Strømmes Sted; der kan ej Åreskib gå, ej vældigt Langskib sejle. ²² Thi HERREN er vor Dommer, HERREN er vor Hersker, HERREN er vor Konge, han bringer os Frelse. ²³ Slapt hænger dit Tovværk, det holder ej Råen og spænder ej Sejlet. Da uddeles røvet Bytte i Overflod, halte tager Del i Rovet. ²⁴ Ingen Indbygger siger: "Jeg er syg!" Folket der har sin Synd forladt.

34

¹ Kom hid, I Folk, og hør, lån Øre, I Folkefærd! Jorden og dens Fylde høre, Jorderig og al dets Grøde! ² Thi HERREN er vred på alle Folkene, harmfuld på al deres Hær; han slår dem med Band og giver dem hen til at slagtes; ³ henslængt

ligger de dræbte, Stank stiger op fra Ligene, Bjergene flyder af Blodet; ⁴ al Himlens Hær opløses; som en Bog rulles Himlen sammen, og al dens Hær visner hen som Vinstokkens visnende Blad, som Figentræets visnende Frugt. ⁵ Thi på Himlen kredser HERRENS Sværd, og se, det slår ned på Edom, det Folk, han har bandlyst til Dom. ⁶ HERRENS Sværd er fuldt af Blod, det drypper af Fedt, af Fårs og Bukkes Blod, af Fedt fra Vædderes Nyre. Thi HERREN slagter Offer i Bozra, har vældig Slagtning i Edom; ⁷ Urokser styrter med dem*, Ungkvæg sammen med Tyre. Landet svælger i Blod, Jordan drypper af Fedt. { [*måske stod her oprindelig et Dyrenavn.] } ⁸ Thi en Hævndag har HERREN til Rede, Zions Værge et Gengældår. ⁹ Dets* Bække forvandles til Tjære, dets Jord til Svovl, og Landet bliver til Tjære, der brænder ved Nat og ved Dag, { [*dvs. Edoms.] } ¹⁰ det slukkes aldrig; evigt stiger Røgen op, det er øde fra Slægt til Slægt, ingen skal færdes der. ¹¹ Pelikan og Rørdrum arver det, Ugle og Ravn skal bo der. HERREN spænder Tomheds Snor og Ødelæggelses Blylod derover. ¹² Der skal Bukketrolde* bo, dets ypperste bliver til intet, til Kongevalg kaldes ej der, det er ude med alle dets Fyrster. { [*folkelig Overtro på Profetens Tid.] } ¹³ Dets Paladser gror til i Torn, dets Borge i Tidsel og Nælde, et Tilholdssted for Hyæner og Enemærke for Strudse. ¹⁴ Der mødes Sjakal med Vildkat, og Bukketrolde holder Stævne; kun der skal Natteheksen* raste og lægge sig der til

Ro; { [*se til V. 12. Åb. 18, 2.] } ¹⁵ der bygger Pilslangen Rede, lægger Æg og samler dem og ruger. Kun der skal Gribbene flokkes, ej savner den ene den anden. ¹⁶ Se efter i HERRENS Bog og læs: Ej fattes en eneste af dem, ej savner den ene den anden. Thi HERRENS Mund, den bød, hans Ånd har samlet dem sammen; ¹⁷ han kastede Loddet for dem, hans Hånd udskifted dem Land med Snoren; de tager det evigt i Eje, bor der fra Slægt til Slægt.

35

¹ Ørken og hede skal fryde sig, Ødemark juble og blomstre; ² blomstre frodigt som Rosen* og juble, ja juble med Fryd. Libanons Herlighed gives den, Karmels og Sarons Pragt. HERRENS Herlighed skuer de, vor Guds Højhed. { [*se til Højs. 2, 1. Es. 60, 13.] } ³ Styrk de slappe Hænder, lad de vaklende Knæ blive faste, ⁴ sig til de ængstede Hjerter: Vær stærke, vær uden Frygt! Se eders Gud! Han kommer med Hævn, Gengæld kommer fra Gud; han kommer og frelser eder. ⁵ Da åbnes de blindes Øjne, de døves Ører lukkes op; ⁶ da springer den halte som Hjort, den stummes Tunge jubler; thi Vand vælder frem i Ørkenen, Bække i Ødemark; ⁷ det glødende Sand bliver Vanddrag, til Kildevæld tørstigt Land. I Sjakalers Bo holder Hjorde Rast, på Strudsenes Enemærker gror Rør og Siv. ⁸ Der bliver en banet Vej, den hellige Vej skal den kaldes; ingen uren færdes på den, den er Valfartsvej for hans Folk, selv enfoldige farer ej vild. ⁹ På den er der ingen Løver, Rovdyr træder

den ej, der skal de ikke findes. De genløste vandrer ad den, ¹⁰ HERRENS forløste vender hjem, de drager til Zion med Jubel, med evig Glæde om Issen; Fryd og Glæde får de, Sorg og Suk skal fly.

36

¹ I Kong Ezekias' fjortende Regeringsår drog Assyrerkongen Sankerib op mod alle Judas befæstede Byer og indtog dem. ² Assyrerkongen sendte så Rabsjake med en anselig Styrke fra Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem, og han gjorde Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved Væjen til Blegepladsen. ³ Da gik Paladsøversten Eljakim, Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn, ud til ham. ⁴ Rabsjake sagde til dem: "Sig til Ezekias: Således siger Storkongen, Assyrerkongen: Hvad er det for en Fortrøstning, du hengiver dig til? ⁵ Du mener vel, at et blot og bart Ord er det samme som Plan og Styrke i Krig? Og til hvem sætter du egentlig din Lid, siden du gør Oprør imod mig? ⁶ Se, du sætter din Lid til Ægypten, denne brudte Rørkæp, som river Sår i Hånden på den, der støtter sig til den! Thi således går det alle dem, der sætter deres Lid til Farao, Ægyptens Konge. ⁷ Men vil du sige til mig: Det er HERREN vor Gud, vi sætter vor Lid til! er det så ikke ham, hvis Offerhøje og Altre Ezekias skaffede bort, da han sagde til Juda og Jerusalem: Foran dette Alter skal I tilbede! ⁸ Og nu, indgå et Væddemål med min Herre, Assyrerkongen: Jeg giver dig to

Gange tusind Heste, hvis du kan stille Ryttere til dem! ⁹ Hvorledes vil du afslå et Angreb af en eneste Statholder, en af min Herres ringeste Tjenere? Og du sætter din Lid til Ægypten, til Vogne og Heste? ¹⁰ Mon det desuden er uden HERRENS Vilje, at jeg er draget op mod dette Land for at ødelægge det? Det var HERREN selv, der sagde til mig: Drag op mod dette Land og ødelæg det!” ¹¹ Men Eljakim, Sjebna og Joa sagde til Rabsjake: “Tal dog Aramaisk til dine Trælle, det forstår vi godt; tal ikke Judæisk til os, medens Folkene på Muren hører på det!” ¹² Men Rabsjake svarede dem: “Er det til din Herre og dig, min Herre har sendt mig med disse Ord? Er det ikke til de Mænd, der sidder på Muren hos eder og æder deres eget Skarn og drikker deres eget Vand?” ¹³ Og Rabsjake trådte hen og råbte med høj Røst på Judæisk: “Hør Storkongens, Assyrerkongens, Ord! ¹⁴ Således siger Kongen: Lad ikke Ezekias vildlede eder, thi han er ikke i Stand til at frelse eder! ¹⁵ Og lad ikke Ezekias forlede eder til at sætte eders Lid til HERREN, når han siger: HERREN skal sikkert frelse os, og denne By skal ikke overgives i Assyrerkongens Hånd! ¹⁶ Hør ikke på Ezekias, thi således siger Assyrerkongen: Vil I slutte Fred med mig og overgive eder til mig, så skal enhver af eder spise af sin Vinstok og sit Figentræ og drikke af sin Brønd, ¹⁷ indtil jeg kommer og tager eder med til et Land, der ligner eders, et Land med Korn og Most, et Land med Brød og Vingårde. ¹⁸ Lad ikke Ezekias forføre eder med at sige: HERREN

vil frelse os! Mon nogen af Folkenes Guder har kunnet frelse sit Land af Assyryerkongens Hånd? ¹⁹ Hvor er Hamats og Arpads Guder, hvor er Sefarvajims Guder, hvor er Landet Samarias Guder? Mon de frelste Samaria af min Hånd? ²⁰ Hvor er der blandt alle disse Landes Guder nogen, der har frelst sit Land af min Hånd? Mon da HERREN skulde kunne frelse Jerusalem?" ²¹ Men de tav og svarede ham ikke et Ord, thi Kongens Bud lød på, at de ikke måtte svare ham. ²² Derpå gik Paladsøversten Eljakim, Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias og meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

37

¹ Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENS Hus. ² Og han sendte Paladsøversten Eljakim og Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i Sæk, til Profeten Esajas, Amoz' Søn, ³ for at sige til ham: "Ezekias lader sige: En Nødens, Tugtelsens og Forsmædelsens Dag er denne Dag, thi Barnet er ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe det til Verden! ⁴ Dog vil HERREN din Gud måske høre, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af sin Herre, Assyryerkongen, for at håne den levende Gud, og måske vil han straffe ham for de Ord, som HERREN din Gud har hørt - gå derfor i Forbøn for den Rest, der endnu er tilbage!" ⁵ Da Kong Ezekias' Folk kom til Esajas, ⁶ sagde han til dem: "Således skal I svare eders Herre: Så

siger HERREN: Frygt ikke for de Ord, du har hørt, som Assyrerkongens Trælle har hånet mig med! ⁷ Se, jeg vil indgive ham en Ånd, og han skal få en Tidende at høre, så han vender tilbage til sit Land, og i hans eget Land vil jeg fælde ham med Sværdet!” ⁸ Rabsjake vendte så tilbage og traf Assyrerkongen i Færd med at belejre Libna, thi han havde hørt, at Kongen var brudt op fra Lakisj. ⁹ Så fik han Underretning om, at Kong Tirhaka af Ætiopien var rykket ud for at angribe ham, og han sendte Sendebud til Ezekias og sagde: ¹⁰ “Således skal I sige til Kong Ezekias af Juda: Lad ikke din Gud, som du slår din Lid til, vildlede dig med at sige, at Jerusalem ikke skal gives i Assyrerkongens Hånd! ¹¹ Du har jo dog hørt, hvad Assyrerkongerne har gjort ved alle Lande, hvorledes de har lagt Band på dem - og du skulde kunne undslippe! ¹² De Folk, mine Fædre tilintetgjorde, Gozan, Karan, Rezef og Folkene fra Eden i Telassar, har deres Guder kunnet frelse dem? ¹³ Hvor er Kongen af Hamat, Kongen af Arpad eller Kongen af La'ir, Sefarvajim, Hena og Ivva?” ¹⁴ Da Ezekias havde modtaget Brevet af Sendebudenes Hånd og læst det, gik han op i HERRENS Hus og bredte det ud for HERRENS Åsyn. ¹⁵ Derpå bad Ezekias den Bøn for HERRENS Åsyn: ¹⁶ “Hærskarers HERRE, Israels Gud, du, som troner over Keruberne, du alene er Gud over alle Jordens Riger; du har gjort Himmelen og Jorden! ¹⁷ Bøj nu dit Øre, HERRE, og lyt, åbn dine Øjne, HERRE, og se! Læg Mærke til alle de Ord, Sankerib

har sendt hid for at spotte den levende Gud!
¹⁸ Det er sandt, HERRE, at Assyrerkongerne har tilintetgjort alle de Folk og deres Lande ¹⁹ og kastet deres Guder i Ilden; men de er ikke Guder, kun Menneskehænders Værk af Træ eller Sten; derfor kunde de ødelægge dem. ²⁰ Men frels os nu, HERRE vor Gud, af hans Hånd, så alle Jordens Riger kan kende, at du, HERRE, alene er Gud!” ²¹ Så sendte Esajas, Amoz' Søn, Bud til Ezekias og lod sige: “Så siger HERREN, Israels Gud: Din Bøn angående Assyrerkongen Sankerib har jeg hørt!” ²² Således lyder det Ord, HERREN taledede imod ham: Hun håner, hun spotter dig, Jomfruen, Zions Datter, Jerusalems Datter ryster på Hovedet ad dig! ²³ Hvem har du hånet og smædet, mod hvem har du løftet din Røst? Til Israels Hellige løftet i Hovmod du Blikket!
²⁴ Ved dine Trælle håned du HERREN og sagde: “Med mine talløse Vogne besteg jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg fældede dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser, trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers Skove.
²⁵ Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!”
²⁶ Har du ej hørt det? For længst kom det op i min Tanke, jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det ske, og du gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe, ²⁷ mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam, blev som Græsset på Marken, det spirende Grønne, som Græs på Tage, som Mark for Østenvinden. ²⁸ Jeg ser, når du rejser og sætter dig, ved, når du går og

kommer. ²⁹ Fordi du raser imod mig, din Trods har nået mit Øre, lægger jeg Ring i din Næse og Bidsel i Munden og fører dig bort ad Vejen, du kom! ³⁰ Og dette skal være dig Tegnet: I År skal man spise, hvad der såed sig selv, og Året derpå, hvad der skyder af Rode, tredje År skal man så og høste, plante Vin og nyde dens Frugt. ³¹ Den bjærgede Rest af Judas Hus slår atter Rødder forneden og bærer sin Frugt foroven; ³² thi fra Jerusalem udgår en Rest, en Levning fra Zions Bjerg. Hærskarers HERRES Nidkærlighed virker dette. ³³ Derfor, så siger HERREN om Assyrekongen: I Byen her skal han ej komme ind, ej sende en Pil herind, ej nærme sig den med Skjolde eller opkaste Vold imod den; ³⁴ ad Vejen, han kom, skal han gå igen, i Byen her skal han ej komme ind - så lyder det fra HERREN. ³⁵ Jeg værner og frelser denne By for min og min Tjener Davids Skyld! ³⁶ Så gik HERRENS Engel ud og ihjelslog i Assyernes Lejr 185.000 Mand; og se, næste Morgen tidlig lå de alle døde. ³⁷ Da brød Assyrekongen Sankerib op, vendte hjem og blev siden i Nineve. ³⁸ Men da han engang tilbad i sin Gud Nisroks Hus, slog hans Sønner Adrammelek og Sar'ezer ham ihjel med deres Sværd, hvorefter de flygtede til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

38

¹ Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom Profeten Esajas, Amoz' Søn, til ham og sagde: "Så siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal

dø og ikke leve!” ² Da vendte han Ansigtet om mod Væggen og bad således til HERREN: ³ “Ak, HERRE, kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret for dit Åsyn i Oprigtighed og med helt Hjerte og gjort, hvad der er godt i dine Øjne!” Og Ezekias græd højt. ⁴ Da kom HERRENS Ord til Esajas således: ⁵ “Gå hen og sig til Ezekias: Så siger HERREN, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt din Bøn, jeg har set dine Tårer! Se, jeg vil lægge femten År til dit Liv ⁶ og udfri dig og denne By af Assyrerkongens Hånd og værne om denne By! ⁷ Og Tegnet fra HERREN på, at HERREN vil udføre, hvad han har sagt, skal være dig dette: ⁸ Se, jeg vil lade Skyggen gå de Streger tilbage, som den har flyttet sig med Solen på Akaz' Solur, ti Streger!” Da gik Solen de ti Streger, som den havde flyttet sig, tilbage på Soluret. ⁹ En Bøn af Kong Ezekias af Juda, da han var syg og kom sig af sin Sygdom: ¹⁰ Jeg tænkte: Bort må jeg gå i min bedste Alder, hensættes i Dødsrigets Porte mine sidste År. ¹¹ Jeg tænkte: Ej skuer jeg HERREN i de levendes Land, ser ingen Mennesker mer blandt Skyggerigets Folk; ¹² min Bolig er nedbrudt, ført fra mig som Hyrdernes Telt, som en Væver sammenrulled du mit Liv og skar det fra Tråden. Du ofrer mig fra Dag til Nat*, { [*dvs. med korteste Frist. Job 6, 9.] } ¹³ jeg skriger til daggry; som en Løve knuser han alle Benene i mig; du giver mig hen fra Dag til Nat. ¹⁴ Jeg klynker som klagende Svale, sukker som Duen, jeg skuer med Tårer mod Himlen: HERRE, jeg trænges, vær

mig Borgen! ¹⁵ Hvad skal jeg sige? Han talede til mig, og selv greb han ind. For Bitterhedens Skyld i min Sjæl vil jeg vandre sagtelig alle mine År. ¹⁶ Herre, man skal bære Bud derom til alle kommende Slægter. Opliv min Ånd, helbred mig og gør mig karsk! ¹⁷ Se, Bitterhed, Bitterhed blev mig til Fred*. Og du skåned min Sjæl for Undergangens Grav; thi alle mine Synder kastede du bag din Ryg. { [*Teksten er usikker.] } ¹⁸ Thi Dødsriget takker dig ikke, dig lover ej Døden, på din Miskundhed håber ej de, der synker i Graven. ¹⁹ Men den levende, den levende takker dig som jeg i Dag. Om din Trofasthed taler Fædre til deres Børn. ²⁰ HERRE, frels os! Så vil vi røre Strengene alle vore Levedage ved HERRENS Hus. ²¹ Da bød Esajas, at man skulde tage en Figenkage og lægge den som Plaster på det syge Sted, for at han kunde blive rask. ²² Og Ezekias sagde: “Hvad er Tegnet på, at jeg skal gå op til HERRENS Hus?”

39

¹ Ved den Tid sendte Bal'adans Søn, Kong Merodak-Bal'adan af Babel, Brev og Gave til Ezekias, da han hørte, at han havde været syg, men var blevet rask. ² Og Ezekias glædede sig over deres Komme og viste dem Huset, hvor han havde sine Skatte, Sølv og Guld, Røgelsetofferne, den fine Olie, hele sit Våbenoplæg og alt, hvad der var i hans Skatkamre; der var ikke den Ting i hans Hus og hele hans Rige, som Ezekias ikke viste dem. ³ Da kom Profeten Esajas til Kong Ezekias og sagde til

ham: “Hvad sagde disse Mænd, og hvorfra kom de til dig?” Ezekias svarede: “De kom fra et fjernt Land, fra Babel.” ⁴ Da spurgte han: “Hvad fik de at se i dit Hus?” Ezekias svarede: “Alt, hvad der er i mit Hus, så de; der er ikke den Ting i mine Skatkamre, jeg ikke viste dem.” ⁵ Da sagde Esajas til Ezekias: “Hør Hærskarers HERRES Ord! ⁶ Se, Dage skal komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad dine Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes til Babel og intet lades tilbage, siger HERREN. ⁷ Og af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels Konges Palads!” ⁸ Men Ezekias sagde til Esajas: “det Ord fra HERREN, du har talt, er godt!” Thi han tænkte: “Så bliver der da Fred og Tryghed, så længe jeg lever!”

40

¹ Trøst, ja trøst mit Folk, så siger eders Gud, ² tal Jerusalem kærligt til og råb kun til det, at nu er dets Strid til Ende, dets Skyld betalt, tvefold Straf har det fået af HERRENS Hånd for alle sine Synder. ³ I Ørkenen råber en Røst: “Ban HERRENS Vej, jævn i det øde Land en Højvej for vor Gud! ⁴ Hver Dal skal højnes, hvert Bjerg, hver Høj skal sænkes, bakket Land blive fladt og Fjeldvæg til Slette. ⁵ Åbenbares skal HERRENS Herlighed, alt Kød til Hobe skal se den. Thi HERRENS Mund har talet.” ⁶ Der lyder en Røst, som siger: “Råb!” Jeg svarer: “Hvad skal jeg råbe?” “Alt Kød til Hobe er Græs, al dets Ynde som Markens Blomst; ⁷ Græsset tørres, Blomsten visner, når HERRENS Ånde

blæser derpå; visselig, Folket er Græs, ⁸ Græsset tørres, Blomsten visner, men vor Guds Ord bliver evindelig.” ⁹ Stig op på højen Bjerg, du Zions Glædesbud, løft din Røst med Kraft, du Jerusalems Glædesbud, løft den uden Frygt og sig til Judas Byer: “Se eders Gud!” ¹⁰ Se, den Herre HERREN kommer med Vælde, han hersker med sin Arm. Se, hans Løn* er med ham, hans Vinding foran ham, { [*dvs. det hjemførte Folk. Es. 62, 11. Åb. 22, 12.] } ¹¹ han vogter sin Hjord som en Hyrde, samler den med Armen, bærer Lammene i Favn og leder de diende Får. ¹² Hvo måler Vandet i sin Hånd, afmærker med Fingerspand Himlen, måler Jordens Støv i Skæppe og vejer Bjerge med Bismer eller i Vægtskål Høje? ¹³ Hvo leder HERRENS Ånd, råder og lærer ham noget? ¹⁴ Hos hvem får han Råd og Indsigt, hvem lærer ham Rettens Vej, hvem kan give ham Kundskab, hvem kundgør ham indsigts Vej? ¹⁵ Se, som Dråbe på Spand er Folkene, at regne som Fnug på Vægt, som et Gran vejer fjerne Strande. ¹⁶ Libanon giver ej Brændsel, dets Dyr ej Brændoffer nok. ¹⁷ Alle Folk er som intet for ham, for Luft og Tomhed at regne. ¹⁸ Med hvem vil I ligne Gud, hvad stiller I op som hans Lige? ¹⁹ Et Billede - det støber en Mester, en Guldsmed lægger Guld derpå, og Sølvkæder støber en anden. ²⁰ Den, som vil rejse en Afgud, vælger sig Træ, som ej rådner; han søger sig en kyndig Mester til at rejse et Billede, som står. ²¹ Ved I, hører I det ikke, er det ikke forkyndt jer for længst? Har

I da ikke skønnen det, fra Jordens Grundvold blev lagt? ²² Han troner over Jordens Kreds, som Græshopper er dens Beboere; han udbreder Himlen som en Dug og spænder den ud som et Teltbo. ²³ Fyrster gør han til intet, Jordens Dommere til Luft. ²⁴ Knap er de plantet, knap er de sået, knap har Stiklingen Rod i Jorden, så ånder han på dem, de visner; som Strå fejer Storm dem bort. ²⁵ Hvem vil I ligne mig med som min Ligemand? siger den Hellige. ²⁶ Løft eders Blik til Himlen og se: Hvo skabte disse*? Han mønstrer deres Hær efter Tal, kalder hver enkelt ved Navn; så stor er hans Kraft og Vælde, at ikke en eneste mangler. { [*dvs. Stjernene. Sl. 147, 4.] } ²⁷ Hvorfor siger du, Jakob, hvi taler du, Israel, så: "Min Vej er skjult for HERREN, min Ret gled min Gud af Hænde." ²⁸ Ved du, hørte du ikke, at HERREN er en evig Gud, den vide Jord har han skabt? Han trættes og mattes ikke, hans Indsigt udgrundes ikke; ²⁹ han giver den trætte Kraft, den svage Fylde af Styrke. ³⁰ Ynglinge trættes og mattes, Ungersvende snubler brat, ³¹ ny Kraft får de, der bier på HERREN, de får nye Svingfjer som Ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.

41

¹ Hør mig i Tavshed, I fjerne Strande, lad Folkene hente ny Kraft, komme hid og tage til Orde, lad os sammen gå frem for Retten! ² Hvo vakte i Østen ham*, hvis Fod går fra Sejr til Sejr, hvo giver Folk i hans Vold og gør ham til Kongers Hersker? Han gør deres Sværd til Støv,

deres Buer til flagrende Strå, { [*dvs. Kyros.] }
3 forfølger dem, går uskadet frem ad en Vej, hans
Fod ej har trådt. 4 Hvo gjorde og virkede det?
Han, som længst kaldte Slægterne frem, jeg,
HERREN, som er den første og end hos de sidste
den samme. 5 Fjerne Strande så det med Gru, den
vide Jord følte Rædsel, de nærmede sig og kom.
6 Den ene hjælper den anden og siger: "Broder,
fat Mod!" 7 Mesteren opmuntrer Guldsmeden,
Glatteren ham, der hamrer; Lodningen tager han
god og sømmer det fast, så det står. 8 Men Israel,
du min Tjener, Jakob, hvem jeg har udvalgt, -
Ætling af Abraham, min Ven - 9 hvem jeg tog
fra Jordens Grænser og kaldte fra dens fjerneste
Kroge, til hvem jeg sagde: "Du min Tjener, som
jeg valgte og ikke vragede": 10 Frygt ikke, thi jeg
er med dig, vær ej rådvild, thi jeg er din Gud!
Med min Retfærds højre styrker, ja hjælper, ja
støtter jeg dig. 11 Se, Skam og Skændsel får alle,
som er dig fjendske, til intet bliver de, der trætter
med dig, de forgår. 12 Du søger, men finder ej
dem, der kives med dig, til intet, til Luft bliver de,
der strides med dig. 13 Thi jeg, som er HERREN
din Gud, jeg griber din Hånd, siger til dig: Frygt
kun ikke, jeg er din Hjælper. 14 Frygt ikke, Jakob,
du Orm, Israel, du Kryb! Jeg hjælper dig, lyder
det fra HERREN, din Genløser er Israels Hellige.
15 Se, jeg gør dig til Tærskeslæde, en ny med
mange Tænder; du skal tærskes og knuse Bjerge,
og Høje skal du gøre til Avner; 16 du kaster
dem, Vinden tager dem, Stormen hvirvler dem
bort. Men du skal juble i HERREN, rose dig af

Israels Hellige. ¹⁷ Forgæves søger de arme og fattige Vand, deres Tunge brænder af Tørst; jeg, HERREN, vil bønføre dem, dem svigter ej Israels Gud. ¹⁸ Fra nøgne Høje sender jeg Floder og Kilder midt i Dale; Ørkenen gør jeg til Vanddrag, det tørre Land til Væld. ¹⁹ I Ørkenen giver jeg Cedre, Akacier, Myrter, Oliven; i Ødemark sætter jeg Cypresser tillige med Elm og Gran, ²⁰ at de må se og kende, mærke sig det og indse, at HERRENS Hånd har gjort det, Israels Hellige skabt det. ²¹ Fremlæg eders Sag, siger HERREN, kom med Bevis! siger Jakobs Konge. ²² De træde nu frem og forkynde os, hvad der herefter skal ske. Sig frem, hvad I har forudsagt, at vi kan granske derover og se, hvad Udfald det fik; eller kundgør os, hvad der kommer! ²³ Forkynd, hvad der siden vil ske, at vi kan se, I er Guder! Gør noget, godt eller ondt, så måler vi os med hinanden! ²⁴ Se, I er intet, eders Gerning Luft, vederstyggelig, hvo eder vælger. ²⁵ Jeg vakte ham* fra Norden, og han kom, jeg kaldte ham fra Solens Opgang. Han nedtramper Fyrster som Dynd, som en Pottemager ælter sit Ler. { [*dvs. Kyros. V. 2. Es. 45, 13.] } ²⁶ Hvo forkyndte det før, så vi vidste det, forud, så vi sagde: "Han fik Ret!" Nej, ingen har forkyndt eller sagt det, ingen har hørt eders Ord. ²⁷ Først jeg har forkyndt det for Zion, sendt Jerusalem Glædesbud. ²⁸ Jeg ser mig om - der er ingen, ingen af dem ved Råd, så de svarer mig på mit Spørgsmål. ²⁹ Se, alle er de intet, deres Værker Luft, deres Billeder Vind og Tomhed.

42

¹ Se min Tjener, ved hvem jeg holder fast, min udvalgte, hvem jeg har kær! På ham har jeg lagt min Ånd, han skal udbrede Ret til Folkene. ² Han råber og skriger ikke, løfter ej Røsten på Gaden, ³ bryder ej knækket Rør og slukker ej rygende Tande. Han udbreder Ret med Troskab, ⁴ vansmægter, udmattes ikke, før han får sat Ret på Jorden; og fjerne Strande bier på hans Lov. ⁵ Så siger Gud HERREN, som skabte og udspændte Himlen, udbredte Jorden med dens Grøde, gav Folkene på den Åndedræt og dem, som vandrer der, Ånde. ⁶ Jeg, HERREN, har kaldet dig i Retfærd og grebet dig fast om Hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til Folkepagt, til Hedningelys ⁷ for at åbne de blinde Øjne og føre de fangne fra Fængslet, fra Fangehullet Mørkets Gæster. ⁸ Jeg er HERREN, så lyder mit Navn. Jeg giver ej andre min Ære, ej Gudebillede min Pris. ⁹ Hvad jeg forudsagde, se, det er sket, jeg forkynder nu nye Ting, kundgør dem, før de spirer frem. ¹⁰ Syng HERREN en ny Sang, hans Pris over Jorden vide; Havet og dets Fylde skal juble, fjerne Strande og de, som bebor dem; ¹¹ Ørkenen og dens Byer stemmer i, de Lejre, hvor Kedar bor; Klippeboerne jubler, råber fra Bjergenes Tinder; ¹² HERREN giver de Ære, forkynder hans Pris på fjerne Strande. ¹³ HERREN drager ud som en Helt, han vækker som en Stridsmand sin Kamplyst, han udstøder Krigsskrig, han brøler, æsker sine Fjender til Strid. ¹⁴ En Evighed lang har jeg tiet, været

tavs og lagt Bånd på mig selv; nu skriger jeg som Kvinde i Barnsnød, stønner og snapper efter Luft. ¹⁵ Jeg gør Bjerger og Høje tørre, afsvider alt deres Grønt, gør Strømme til udtørret Land, og Sumpe lægger jeg tørre. ¹⁶ Jeg fører blinde ad ukendt Vej, leder dem ad ukendte Stier, gør Mørket foran dem til Lys og Bakkelandet til Slette. Det er de Ting, jeg gør, og dem går jeg ikke fra. ¹⁷ Vige og dybt beskæmmes skal de, som stoler på Billeder, som siger til støbte Billeder: "I er vore Guder!" ¹⁸ I, som er døve, hør, løft Blikket, I blinde, og se! ¹⁹ Hvo er blind, om ikke min Tjener, og døv som Budet, jeg sendte? Hvo er blind som min håndgangne Mand, blind som HERRENS Tjener? ²⁰ Meget så han, men ænsed det ikke, trods åbne Ører hørte han ej. ²¹ For sin Retfærds Skyld vilde HERREN løfte Loven til Højhed og Ære. ²² Men Folket er plyndret og hærget; de er alle bundet i Huler, skjult i Fangers Huse, til Ran blev de, ingen redder, til Plyndring, ingen siger: "Slip dem!" ²³ Hvem af jer vil lytte til dette, mærke sig og fremtidig høre det: ²⁴ Hvo hengav Jakob til Plyndring, gav Israel hen til Ransmænd? Mon ikke HERREN, mod hvem vi synded, hvis Veje de ej vilde vandre, hvis Lov de ikke hørte? ²⁵ Han udgød over det Harmen, sin Vrede og Krigens Vælde; den luede om det, det ænsed det ej, den sved det, det tog sig det ikke til Hjerte.

43

¹ Men nu, så siger HERREN, som skabte dig, Jakob, dannede dig, Israel: Frygt ikke, jeg

genløser dig, jeg kalder dig ved Navn, du er min! ² Når du går gennem Vande, er jeg med dig, gennem Strømme, de river dig ikke bort; når du går gennem Ild, skal du ikke svides, Luen brænder dig ikke. ³ Thi jeg er din Gud, jeg, HERREN, Israels Hellige din Frelser. Jeg giver Ægypten som Løsesum, Ætiopien og Seba i dit Sted, ⁴ fordi du er dyrebar for mig, har Værd, og jeg elsker dig; jeg giver Mennesker for dig og Folkefærd for din Sjæl. ⁵ Frygt ikke, thi jeg er med dig! Jeg bringer dit Afkom fra Østen, sanker dig sammen fra Vesten, ⁶ siger til Norden: "Giv hid!" til Sønden: "Hold ikke tilbage! Bring mine Sønner fra det fjerne, mine Døtre fra Jordens Ende, ⁷ enhver, der er kaldt med mit Navn, hvem jeg skabte, danned og gjorde til min Ære!" ⁸ Før det blinde Folk frem, der har Øjne, de døve, der dog har Ører! ⁹ Lad alle Folkene samles, lad Folkefærdene flokkes! Hvo blandt dem kan forkynde sligt eller påvise Ting, de har forudsagt? Lad dem føre Vidner og få Ret, lad dem* høre og sige: "Det er sandt!" { [*Vidnerne. Es. 41, 22; 44, 7; 45, 21.] }

¹⁰ Mine Vidner er I, så lyder det fra HERREN, min Tjener, hvem jeg har udvalgt, at I må kende det, tro mig og indse, at jeg er den eneste. Før mig blev en Gud ej dannet, og efter mig kommer der ingen; ¹¹ jeg, jeg alene er HERREN, uden mig er der ingen Frelser. ¹² Jeg har forkyndt det og frelser, kundgjort det, ej fremmede hos jer; I er mine Vidner, lyder det fra HERREN. Jeg er fra Evighed Gud, ¹³ den eneste også i Fremtiden.

Ingen frier af min Hånd, jeg handler - hvo gør det ugjort? ¹⁴ Så siger HERREN, eders Genløser, Israels Hellige: For eder gør jeg Opbud mod Babel og fjerner deres Fængsels Portslåer, mens Kaldæerne bindes i Halsjern. ¹⁵ Jeg, HERREN, jeg er eders Hellige, Israels Skaber eders Konge. ¹⁶ Så siger HERREN, som lagde en Vej i Havet, en Sti i de stride Vande, ¹⁷ førte Vogne og Heste derud, Hær og Kriger tillige; de segned og rejste sig ikke, sluktes, gik ud som en Væge: ¹⁸ Kom ikke det svundne i Hu, tænk ikke på Fortidens Dage! ¹⁹ Thi se, nu skaber jeg nyt, alt spirer det, ser I det ikke? Gennem Ørkenen lægger jeg Vej, Floder i det øde Land; ²⁰ de vilde Dyr skal ære mig, Sjakaler tillige med Strudse. Thi Vand vil jeg give i Ørkenen, Floder i det øde Land, for at læske mit udvalgte Folk. ²¹ Det Folk, jeg har dannet mig, skal synge min Pris. ²² Jakob, du kaldte ej på mig eller trætted dig, Israel, med mig; ²³ du bragte mig ej Brændofferlam, du æred mig ikke med Slagtofre; jeg plaged dig ikke for Afgrødeoffer, trætted dig ikke for Røgelse; ²⁴ du købte mig ej Kalmus for Sølv eller kvæged mig med Slagtofres Fedt. Nej, du plaged mig med dine Synder, trætted mig med din Brøde. ²⁵ Din Misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen Skyld, kommer ej dine Synder i Hu. ²⁶ Mind mig, lad vor Sag gå til Doms, regn op, så du kan få Ret! ²⁷ Allerede din Stamfader* synded, dine Talsmænd forbrød sig imod mig, { [*Jakob.] } ²⁸ så jeg vanæred hellige Fyrster, gav Jakob hen til Band og Israel hen til Spot.

44

¹ Men hør nu, Jakob, min Tjener, Israel, hvem jeg har udvalgt: ² Så siger HERREN, som skabte dig og fra Moders Liv danned dig, din Hjælper: Frygt ikke, min Tjener Jakob, Jesjurun*, hvem jeg har udvalgt! { [*se til 5 Mos. 32, 15. Es. 41, 8 f.; 43, 1. 5. Jer. 30, 10; 46, 27.] } ³ Thi jeg udgyder Vand på det tørstende, Strømme på det tørre Land, udgyder min Ånd på din Æt, min Velsignelse over dit Afkom; ⁴ de skal spire som Græs mellem Vande, som Pile ved Bækkenes Løb. ⁵ En skal sige: "Jeg er HERRENS", en kalde sig med Jakobs Navn, en skrive i sin Hånd: "For HERREN!" og tage sig Israels Navn. ⁶ Så siger HERREN, Israels Konge, dets Genløser, Hærskarers HERRE: Jeg er den første og den sidste, uden mig er der ingen Gud. ⁷ Hvo der er min Lige, træde frem, forkynde og godtgøre for mig: Hvo kundgjorde fra Urtid det kommende? De forkynde os, hvad der skal ske! ⁸ Ræddes og ængstes ikke! Har ej længst jeg kundgjort og sagt det? I er mine Vidner: Er der Gud uden mig, er der vel anden Klippe? Jeg ved ikke nogen. ⁹ De, der laver Gudebilleder, er alle intet, og deres kære Guder gavner intet; deres Vidner ser intet og kender intet, at de må blive til Skamme. ¹⁰ Når nogen laver en Gud og støber et Billede, er det ingen Gavn til; ¹¹ se, alle dets Tilbedere bliver til Skamme; Mestrene er jo kun Mennesker - lad dem samles til Hobe og træde frem, de skal alle som én forfærdes og blive til Skamme. ¹² En smeder Jern til en Økse og

arbejder ved Kulild, tildanner den med Hamre og gør den færdig med sin stærke Arm; får han ikke Mad, afkræftes han, og får han ikke Vand at drikke, bliver han træt. ¹³ Så fælder han Træer, udspænder Målesnoren, tegner Billedet med Gravstikken, skærer det ud med Kniven og sætter det af med Cirkelen; han laver det efter en Mands Skikkelse, efter menneskelig Skønhed, til at stå i et Hus. ¹⁴ Han fældede sig Cedre, tog Elm og Eg og arbejdede af al sin Kraft på Skovens Træer, som Gud havde plantet og Regnen givet Vækst. ¹⁵ Det tjener et Menneske til Brændsel, han tager det og varmer sig derved; han sætter Ild i det og bager Brød - og desuden laver han en Gud deraf og tilbeder den, han gør et Gudebillede deraf og knæler for det. ¹⁶ Halvdelen brænder han i Ilden, og over Gløderne steger han Kød; han spiser Stegen og mættes; og han varmer sig derved og siger: "Ah, jeg bliver varm, jeg mærker Ilden" - ¹⁷ og af Resten laver han en Gud, et Billede; han knæler for det, kaster sig ned og beder til det og siger: "Frels mig, thi du er min Gud!" ¹⁸ De skønner ikke, de fatter ikke, thi deres Øjne er lukket, så de ikke ser, og deres Hjerter, så de ikke skønner. ¹⁹ De tænker ikke over det, de har ikke Indsigt og Forstand til at sige sig selv: "Halvdelen brændte jeg i Bålet, over Gløderne bagte jeg Brød, stegte Kød og spiste; skulde jeg da af Resten gøre en Vederstyggelighed*? Skulde jeg knæle for en Træklods?" { [*dvs. et Afgudsbillede.] } ²⁰ Den, som tillægger Aske Værd, ham har et vildfarende Hjerte dåret; han

redder ikke sin Sjæl, så han siger: “Er det ikke en Løgn, jeg har i min højre Hånd?” ²¹ Jakob, kom dette i Hu, Israel, thi du er min Tjener! Jeg skabte dig, du er min Tjener, ej skal du glemmes, Israel; ²² jeg slettede som Tåge din Misgerning og som en Sky dine Synder. Vend om til mig, thi jeg genløser dig! ²³ Jubler, I Himle, thi HERREN greb ind, fryd jer, I Jordens Dybder, bryd ud i Jubel, I Bjerge, Skoven og alle dens Træer, thi HERREN genløser Jakob og herliggør sig ved Israel. ²⁴ Så siger HERREN, din Genløser, som dannede dig fra Moders Liv: Jeg er HERREN, som skabte alt, som ene udspændte Himlen, udbredte Jorden, hvo hjalp mig? ²⁵ som tilintetgør Løgnernes Tegn og gør Spåmænd til Dårer, som tvinger de vise tilbage, beskæmmer deres Lærdom, ²⁶ stadfæster sine Tjeneres Ord, fuldbyrder sine Sendebuds Råd. Jeg siger om Jerusalem: “Det skal bebos!” om Judas Byer: “de skal bygges!” Ruinerne rejser jeg atter! ²⁷ Jeg siger til Dybet: “Bliv tørt, dine Floder gør jeg tørre!” ²⁸ Jeg siger om Kyros: “Min Hyrde, som fuldbyrder al min Vilje!” Jeg siger om Jerusalem: “Det skal bygges!” om Templet: “Det skal grundes!”

45

¹ Så siger HERREN til sin Salvede, til Kyros, hvis højre jeg greb for at nedstyre Folk for hans Ansigt og løsne Kongernes Gjord, for at åbne Dørene for ham, så Portene ikke var stængt: ² Selv går jeg frem foran dig, Hindringer jævner jeg ud; jeg sprænger Porte af Kobber

og sønderhugger Slåer af Jern. ³ Jeg giver dig Mulmets Skatte, Rigdomme gemt i Løn, så du kender, at den, der kaldte dig ved Navn, er mig, er HERREN, Israels Gud. ⁴ For Jakobs, min Tjeners, Skyld, for min udvalgtes, Israels, Skyld kalder jeg dig ved dit Navn, ved et Æresnavn, skønt du ej kender mig. ⁵ HERREN er jeg, ellers ingen, uden mig er der ingen Gud; jeg omgjorder dig, endskønt du ej kender mig, ⁶ så de kender fra Solens Opgang til dens Nedgang*: der er ingen uden mig. HERREN er jeg, ellers ingen, { [*dvs. fra øst til vest.] } ⁷ Lysets Ophav og Mørkets Skaber, Velfærds Kilde og Ulykkes Skaber. Jeg er HERREN, der virker alt. ⁸ Lad regne, I Himle deroppe, nedsend Retfærd, I Skyer, Jordan åbne sit Skød, så Frelse må spire frem og Retfærd vokse tillige. Jeg, HERREN, lader det ske. ⁹ Ve den, der trættes med sit Ophav, et Skår kun blandt Skår af Jord! Siger Ler til Pottemager: "Hvad kan du lave?" hans Værk: "Du har ikke Hænder!" ¹⁰ Ve den, der siger til sin Fader: "Hvad kan du avle?" til sin Moder: "Hvad kan du føde?" ¹¹ Så siger HERREN, Israels Hellige, Fremtidens Ophav: I spørger mig om mine Børn, for mine Hænders Værk vil I råde! ¹² Det var mig, som dannede Jordan og skabte Mennesket på den; mine Hænder udspændte Himlen, jeg opbød al dens Hær; ¹³ det var mig, som vakte ham* i Retfærd, jeg jævner alle hans Veje; han skal bygge min By og give mine bortførte fri - ikke for Løn eller Gave, siger Hærskarers HERRE. { [*dvs. Kyros. Es. 44, 28.] } ¹⁴ Så siger HERREN: Ægyptens Løn, Ætiopiens Vinding,

Sebæernes granvoksne Mænd, de skal komme og tilhøre dig, og dig skal de følge; de skal komme i Lænker og kaste sig ned for dig og bønfalde dig: “Kun hos dig er Gud, der er ingen anden Gud.” ¹⁵ Sandelig, du er en Gud, som er skjult, Israels Gud er en Frelser! ¹⁶ Skam og Skændsel bliver alle hans Fjender til Del, til Hobe går Gudemagerne om med Skændsel. ¹⁷ Israel frelses ved HERREN, en evig Frelse, i Evighed bliver I ikke til Skam og Skændsel. ¹⁸ Thi så siger HERREN, Himlens Skaber, han, som er Gud, som dannede Jorden, frembragte, grundfæstede den, ej skabte den øde, men dannede den til at bebos: HERREN er jeg, ellers ingen. ¹⁹ Jeg taledede ikke i Løndom, i Mørkets Land, sagde ikke til Jakobs Æt: “Søg mig forgæves!” Jeg, HERREN, taler, hvad ret er, forkynder, hvad sandt er. ²⁰ Kom samlede hid, træd frem til Hobe, I Folkenes undslupne! Uvidende er de, som bærer et Billede af Træ, de, som beder til en Gud, der ikke kan frelse. ²¹ Forkynd det, kom frem dermed, lad dem rådslå sammen: Hvo kundgjorde dette tilforn, forkyndte det forud? Mon ikke jeg, som er HERREN? Uden mig er der ingen Gud, uden mig er der ingen retfærdig, frelsende Gud. ²² Vend dig til mig og bliv frelst, du vide Jord, thi Gud er jeg, ellers ingen; ²³ jeg svor ved mig selv, fra min Mund kom Sandhed, mit Ord vender ikke tilbage: Hvert Knæ skal bøjes for mig, hver Tunge sværge mig til. ²⁴ “Kun hos HERREN,” skal man sige, “er Retfærd og Styrke; til ham skal alle hans Avindsmænd komme med Skam.” ²⁵ Ved HERREN når al Israels Æt til sin Ret og jubler.

46

¹ I Knæ er Bel, og Nebo er bøjet, deres billeder gives til Dyr og Fæ, de læsses som byrde på trætte Dyr. ² De* bøjes, i Knæ er de alle, de kan ikke frelse Byrden, og selv må de vandre i Fangenskab. { [*dvs. Afguderne.] } ³ Hør mig, du Jakobs Hus, al Resten af Israels Hus, løftet fra Moders Liv, båret fra Moders Skød. ⁴ Til Alderdommen er jeg den samme, jeg bærer jer, til Hårene gråner; ret som jeg bar, vil jeg bære, jeg, jeg vil bære og redde. ⁵ Med hvem vil I jævnstille, ligne mig, hvem vil I gøre til min Lige? ⁶ De øser Guld af Pung, Sølv får de vejret på Vægt, de lejer en Guldsmed, som gør det til en Gud, de bøjer sig, kaster sig ned; ⁷ de løfter den på Skulderen og bærer den, sætter den på Plads, og den står, den rører sig ikke af Stedet; råber de til den, svarer den ikke, den frelser dem ikke i Nød. ⁸ Kom dette i Hu, lad jer råde, I frafaldne, læg jer det på Sinde! ⁹ Kom i Hu, hvad er forudsagt før, thi Gud er jeg, ellers ingen, ja Gud, der er ingen som jeg, ¹⁰ der forud forkyndte Enden, tilforn, hvad der ikke var sket, som sagde: "Mit Råd står fast, jeg fuldbyrder al min Vilje," ¹¹ som fra Øst kalder Ørnen* hid, fra det fjerne mit Råds Fuldbyrder. Jeg taled og lader det ske, udtænkte og fuldbyrder det. { [*dvs. Kyros.] } ¹² Hør på mig, I modløse, som tror, at Retten* er fjern: { [*dvs. Guds Hjælp.] } ¹³ Jeg bringer min Ret, den er ej fjern, min Frelse tøver ikke; jeg giver Frelse på Zion, min Herlighed giver jeg Israel.

47

¹ Stig ned, sid i Støvet, du Jomfru, Babels Datter, sid uden Trone på Jorden, Kaldæernes Datter! Thi ikke mer skal du kaldes den fine, forvænte! ² Tag fat på Kværnen, mal Mel, læg Sløret bort, løft Slæbet, blot dine Ben og vad over Strømmen! ³ Din Blusel skal blottes, din Skam skal ses. Hævn tager jeg uden Skånsel, siger vor Genløser, ⁴ hvis Navn er Hærskarers HERRE, Israels Hellige. ⁵ Sid tavs og gå ind i Mørke, Kaldæernes Datter, thi ikke mer skal du kaldes Rigernes Dronning! ⁶ Jeg vrededes på mit Folk, vanæred min Arv, gav dem hen i din Hånd; du viste dem ingen Medynk, du lagde dit tunge Åg på Oldingens Nakke. ⁷ Du sagde: "Jeg bliver evindeligt Evigheds Dronning." Du tog dig det ikke til Hjerte, brød dig ikke om Enden. ⁸ Så hør nu, du yppige, du, som sidder i Tryghed, som siger i Hjertet: "Kun jeg, og ellers ingen! Aldrig skal jeg sidde Enke, ej kende til Barnløshed." ⁹ Begge Dele skal ramme dig brat samme Dag, Barnløshed og Enkestand ramme dig i fuldeste Mål, dine mange Trylleord, din megen Trolddom til Trods, ¹⁰ skønt du tryk i din Ondskab sagde: "ingen ser mig." Din Visdom og Viden var det, der ledte dig vild, så du sagde i Hjertet: "Kun jeg, og ellers ingen!" ¹¹ Dig rammer et Onde, du ikke kan købe bort, over dig falder et Vanheld, du ikke kan sone, Undergang rammer dig brat, når mindst du aner det. ¹² Kom med din Trolddom og med dine mange Trylleord, med hvilke du umaged dig fra din

Ungdom, om du kan bøde derpå og skræmme det bort. ¹³ Med Rådgiverhoben sled du dig træt, lad dem møde, lad Himmelgranskerne frelse dig, Stjernekyglerne, som Måned for Måned kundgør, hvad dig skal ske! ¹⁴ Se, de er blevet som Strå, de fortæres af Ild, de frelser ikke deres Liv fra Luens Magt. "Ingen Glød til Varme, ej Bål at sidde ved!" ¹⁵ Sligt får du af dem, du umaged dig med, dine Troldmænd fra Ungdommen af; de raver hver til sin Side, dig frelser ingen.

48

¹ Hør dette, du Jakobs Hus, I, som kaldes med Israels Navn og er rundet af Judas Kilde, som sværger ved HERRENS Navn og priser Israels Gud - dog ikke redeligt og sandt - ² fra den hellige By har de jo Navn, deres Støtte er Israels Gud, hvis Navn er Hærskarers HERRE: ³ Jeg forudsagde det, som er sket, af min Mund gik det ud, så det hørtes, brat greb jeg ind, og det indtraf. ⁴ Thi stivsindet er du, det ved jeg, din Nakke et Jernbånd, din Pande af Kobber. ⁵ Jeg sagde det forud til dig, kundgjorde det, førend det indtraf, at du ikke skulde sige: "Det gjorde mit Billede, mit skårne og støbte bød det." ⁶ Du hørte det, se det nu alt! Og vil I mon ikke stå ved det? Fra nu af kundgør jeg nyt, skjulte Ting, du ej kender; ⁷ nu skabes det, ikke før, før i Dag har I ikke hørt det, at du ikke skulde sige: "Jeg vidste det." ⁸ Hverken har du hørt eller vidst det, det kom dig ej før for Øre. Thi jeg ved, du er gennemtroløs, fra Moders Liv hed du "Frafalden"; ⁹ for mit

Navns Skyld holder jeg Vreden hen, for min Ære vil jeg skåne, ej udrydde dig. ¹⁰ Se, jeg smelted dig - Sølv blev det ikke - prøved dig i Lidelsens Ovn. ¹¹ For min egen Skyld griber jeg ind; thi hvor krænkes dog ikke mit Navn! Jeg giver ej andre min Ære. ¹² Hør mig dog nu, o Jakob, Israel, du, som jeg kaldte: Mig er det, jeg er den første, også jeg er den sidste. ¹³ Min Hånd har grundlagt Jorden, min højre udspændt Himlen; så såre jeg kalder på dem, møder de alle frem. ¹⁴ Samler jer alle og hør: Hvem af dem forkyndte mon dette? Min Ven fuldbyrder min Vilje på Babel og Kaldæernes Æt. ¹⁵ Jeg, jeg har talet og kaldt ham, fik ham frem, hans Vej lod jeg lykkes. ¹⁶ Kom hid til mig og hør: Jeg taled ej fra først i Løndom, jeg var der, så snart det skete. Og nu har den Herre HERREN sendt mig med sin Ånd. ¹⁷ Så siger HERREN, din Genløser, Israels Hellige: Jeg er HERREN, din Gud, som lærer dig, hvad der båder, leder dig ad Vejen, du skal gå. ¹⁸ Ak, lytted du til mine Bud! Da blev din Fred som Floden, din Retfærd som Havets Bølger, ¹⁹ da blev dit Afkom som Sandet, din Livsfrugt talløs som Sandskorn; dit Navn skulde ej slettes ud og ej lægges øde for mit Åsyn. ²⁰ Gå ud af Babel, fly fra Kaldæa, kundgør, forkynd det med jublende Røst, udsprede det lige til Jordens Ende, sig: "HERREN har genløst Jakob, sin Tjener, ²¹ lod dem gå gennem Ørk, de tørstede ikke, lod Vand vælde frem af Klippen til dem, kløvede Klippen, så Vand strømmed ud." ²² De gudløse har ingen Fred, siger HERREN.

49

¹ Hør mig, I fjerne Strande, lyt til, I Folk i det fjerne! HERREN har fra Moders Liv kaldt mig, fra Moders Skød nævnet mit Navn; ² til et skarpt Sværd gjorde han min Mund og skjulte mig i Skyggen af sin Hånd, til en sleben Pil har han gjort mig og gemt mig i sit Kogger; ³ sagt til mig: "Du er min Tjener, Israel, ved hvem jeg vinder Ære." ⁴ Jeg sagde: "Min Møje er spildt, på Tomhed og Vind sled jeg mig op - dog er min Ret hos HERREN, min Løn er hos min Gud." ⁵ Og nu siger HERREN, som danned mig fra Moders Liv til sin Tjener for at hjemføre Jakob til ham og samle Israel til ham - og i HERRENS Øjne er jeg æret, min Gud er blevet min Styrke - ⁶ han siger: "For lidt for dig som min Tjener at rejse jakobs Stammer og hjemføre Israels frelste! Jeg gør dig til Hedningers Lys, at min Frelse må nå til Jordens Ende." ⁷ Så siger HERREN, Israels Genløser, dets Hellige, til den dybt foragtede, skyet af Folk, Herskernes Træl: Konger skal se det og rejse sig, Fyrster skal kaste sig ned for HERRENS Skyld, den trofaste, Israels Hellige, der udvælger dig. ⁸ Så siger HERREN: Jeg hører dig i Nådens Stund, jeg hjælper dig på Frelsens Dag, vogter dig og gør dig til Folkepagt for at rejse Landet igen, udskifte øde Lodder ⁹ og sige til de bundne: "Gå ud!" til dem i Mørket: "Kom frem!" Græs skal de finde langs Vejene, Græsgang på hver nøgen Høj; ¹⁰ de hungrer og tørster ikke, dem stikker ej Hede og Sol. Thi deres Forbarmer fører dem, leder dem til Kildevæld; ¹¹ jeg gør alle

Bjerge til Vej, og alle Stier skal højnes. ¹² Se, nogle kommer langvejsfra, nogle fra Nord og Vest, nogle fra Sinims* Land. { [*måske Syene ved Ægyptens Sydgrænse.] } ¹³ Jubler, I Himle, fryd dig, du Jord, I Bjerge, bryd ud i Jubel! Thi HERREN trøster sit Folk, forbarmer sig over sine arme. ¹⁴ Dog siger Zion: "HERREN har svigtet mig, Herren har glemt mig!" ¹⁵ Glemmer en Kvinde sit diende Barn, en Moder, hvad hun bar under Hjerte? Ja, selv om de kunde glemme, jeg glemmer ej dig. ¹⁶ Se, i mine Hænder har jeg tegnet dig, dine Mure har jeg altid for Øje. ¹⁷ Dine Børn kommer ilende; de, som nedbrød og lagde dig øde, går bort. ¹⁸ Løft Øjnene, se dig om, de samles, kommer alle til dig. Så sandt jeg lever, lyder det fra HERREN: Du skal bære dem alle som Smykke, binde dem som Bruden sit Bælte. ¹⁹ Thi dine Tomter og Grusdynger, dit hærgede Land - ja, nu er du Beboerne for trang; de, som åd dig, er borte; ²⁰ end skal du høre dem sige, din Barnløsheds Børn: "Her er for trangt, så flyt dig, at jeg kan sidde!" ²¹ Da tænker du i dit Hjerte: "Hvo fødte mig dem? Jeg var jo barnløs og gold, landflygtig og bortstødt, hvo fostrede dem? Ene sad jeg tilbage, hvor kommer de fra?" ²² Så siger den Herre HERREN: Se, jeg løfter min Hånd for Folkene, rejser mit Banner for Folkeslag, og de bringer dine Sønner i Favnen, dine Døtre bæres på Skulder. ²³ Konger bliver Fosterfædre for dig, deres Dronninger skal være dine Ammer. De kaster sig på Ansigtet for dig, slikker dine Fødders Støv. Du skal kende, at

jeg er HERREN; de, som bier på mig, bliver ikke til Skamme. ²⁴ Kan Bytte fratages en Helt, kan den stærkes Fanger slippe bort? ²⁵ Thi så siger HERREN: Om Fanger end fratages Helten, slipper Bytte end bort fra den stærke, jeg strider mod dem, der strider mod dig, og dine Børn vil jeg frelse. ²⁶ Dem, der trænger dig, lader jeg æde deres eget Kød, deres Blod skal de drikke som Most; alt Kød skal kende, at jeg, HERREN, er din Frelser, din Genløser Jakobs Vældige.

50

¹ Så siger HERREN: Hvor er eders Moders Skilsmissebrev, med hvilket jeg sendte hende bort; eller hvem var jeg noget skyldig, så jeg solgte eder til ham? Nej, for eders Brøde solgtes I, for eders Synd blev eders Moder sendt bort. ² Hvi var der da ingen, da jeg kom, hvi svarede ingen, da jeg kaldte? Er min Hånd for kort til at udfri, har jeg ingen Kraft til at redde? Ved min Trussel udtørrer jeg Havet, Strømme gør jeg til Ørk, så Fiskene rådner af Mangel på Vand og dør af Tørst; ³ jeg klæder Himlen i sort og hyller den ind i Sæk. ⁴ Den Herre HERREN gav mig Lærlinges Tunge*, at jeg skulde vide at styrke de trætte med Ord; han vækker hver Morgen mit Øre, han vækker det til at høre, som Lærlinge hører. { [*dvs. han forkynder, hvad Herren lærer ham, ikke sit eget. Es. 42, 1 ff.] } ⁵ Den Herre HERREN åbned mit Øre, og jeg stred ikke imod, jeg unddrog mig ikke; ⁶ min Ryg bød jeg frem til Hug, mit Skæg til at rives, mit Ansigt

skjulte jeg ikke for Hån og Spyt. ⁷ Mig hjælper den Herre HERREN, så jeg ikke beskæmmes; jeg gør derfor mit Ansigt som Sten og ved, jeg bliver ikke til Skamme. ⁸ Min Retfærdiggører er nær; lad os mødes, om nogen vil Strid; om nogen vil trætte med mig, så træde han hid! ⁹ Se, den Herre HERREN hjælper mig, hvo vil fordømme mig? Se, alle slides op som en Klædning, Møl fortærer dem. ¹⁰ Frygter nogen af jer HERREN, han lytte til hans Tjener, enhver, som vandrer i Mørke og uden Lys; han stole på HERRENS Navn, søge Støtte hos sin Gud! ¹¹ Alle I, som optænder Ild og sætter Pile i Brand, gå ind i eders brændende Ild, i Pilene, I tændte! Fra min Hånd skal det ramme eder, i Kval skal I ligge.

51

¹ Hør mig, I, som jager efter Retfærd, som søger HERREN! Se til Klippen, I huggedes af, til Gruben, af hvilken I brødes, ² se til eders Fader, Abraham, til Sara, der fødte eder: Da jeg kaldte ham, var han kun én, jeg velsigned ham, gjorde ham til mange. ³ Thi HERREN trøster Zion, trøster alle dets Tomter, han gør dets Ørk som Eden, dets Ødemark som HERRENS Have; der skal findes Fryd og Glæde, Lovsang og Strengespil. ⁴ I Folkeslag, lyt til mig, I Folkefærd, lån mig Øre! Thi Lov går ud fra mig, min Ret som Folkeslags Lys; ⁵ min Retfærd nærmer sig hastigt, min Frelse oprinder, mine Arme bringer Folkeslag Ret; fjerne Strande bier på mig og længes efter min Arm. ⁶ Løft eders Øjne mod Himlen og se på Jorden hernede! Thi Himlen

skal svinde som Røg, Jorden som en opslidt Klædning, dens Beboere skal dø som Myg. Men min Frelse varer evigt, min Retfærd ophører aldrig. ⁷ Hør mig, I, som kender Retfærd, du Folk med min Lov i dit Hjerte, frygt ej Menneskers Hån, vær ikke ræd for deres Spot! ⁸ Som en Klædning skal Møl fortære dem, Orm fortære dem som Uld, men min Retfærd varer evigt, min Frelse fra Slægt til Slægt. ⁹ Vågn op, vågn op, HERRENS Arm, og ifør dig Styrke, vågn op som i henfarne Dage, i Urtidens Slægter! Mon du ej kløvede Rahab*, gennembored Dragen, { [*et tænkt Verdensuhyre. Sl. 74, 13; 89, 11. Es. 27, 1.] } ¹⁰ mon du ej udtørred Havet, Stordybets Vande, gjorde Havets dyb til en Vej, hvor de genløste gik? ¹¹ HERRENS forløste vender hjem, de drager til Zion med Jubel, med evig Glæde om Issen; Fryd og Glæde får de, Sorg og Suk skal fly. ¹² Jeg, jeg er eders Trøster, hvem er da du, at du frygter dødelige, jordiske Mennesker, der bliver som Græs, ¹³ at du glemmer HERREN, din Skaber, der udspændte Himlen og grundfæstede Jorden, at du altid Dagen lang frygter for Undertrykkerens Vrede. Så snart han vil til at lægge øde, hvor er da Undertrykkerens Vrede? ¹⁴ Snart skal den krumsluttede løses og ikke dø og synke i Graven eller mangle Brød, ¹⁵ så sandt jeg er HERREN din Gud, som rører Havet, så Bølgerne bruser, den, hvis Navn er Hærskarers HERRE. ¹⁶ jeg lægger mine Ord i din Mund og gemmer dig under min Hånds Skygge for at udspænde Himmelen og grundfæste Jorden og sige til Zion: "Du er mit

Folk.” ¹⁷ Vågn op, vågn op, stå op, Jerusalem, som af HERRENS Hånd fik rakt hans Vredes Bæger og tømte den berusende Kalk til sidste Dråbe. ¹⁸ Af alle de Børn, hun fødte, ledte hende ingen, af alle de Børn, hun fostred, greb ingen hendes Hånd. ¹⁹ To Ting timedes dig - hvo ynker dig vel? Vold og Våde, Hunger og Sværd - hvo trøster dig? ²⁰ Ved alle Gadehjørner lå dine Sønner i Afmagt som i Garn Antiloper, fyldte med HERRENS Vrede, med Trusler fra din Gud. ²¹ Hør derfor, du arme, drukken, men ikke af Vin: ²² Så siger din Herre, HERREN, din Gud, der strider for sit Folk: Se, jeg tager den berusende Kalk fra din Hånd, aldrig mer skal du drikke min Vredes Bæger; ²³ og jeg rækker det til dine Plagere, dem, som bød dig: “Bøj dig, så vi kan gå over!” og du gjorde din Ryg til Gulv, til Gade for Vandringsmænd.

52

¹ Vågn op, vågn op, ifør dig din Styrke, Zion, tag dit Højtidsskrud på, Jerusalem, hellige By! Thi uomskårne, urene Folk skal ej mer komme ind. ² Ryst Støvet af dig, stå op, tag Sæde, Jerusalem, fri dig for Halslænken, Zions fangne Datter! ³ Thi så siger HERREN: For intet solgtes I, og uden Sølv skal I løskøbes. ⁴ Thi så siger den Herre HERREN: I Begyndelsen drog mit Folk ned til Ægypten for at bo der som fremmed, og siden undertrykte Assyrien det uden Vederlag. ⁵ Og nu? Hvad har jeg at gøre her? lyder det fra HERREN; mit Folk er jo ranet for intet.

De, der hersker over det, brovter, lyder det fra HERREN, og mit Navn vanæres ustandseligt Dagen lang. ⁶ Derfor skal mit Folk kende mit Navn på hin Dag, at det er mig, som har talet, ja mig. ⁷ Hvor liflige er på Bjergene Glædesbudets Fodtrin, han, som udråber Fred, bringer gode Tidender, udråber Frelse, som siger til Zion: "Din Gud har vist, han er Konge." ⁸ Hør, dine Vægttere råber, de jubler til Hobe, thi de ser for deres Øjne HERREN vende hjem til Zion. ⁹ Bryd ud til Hobe i Jubel, Jerusalems Tomter! Thi HERREN trøster sit Folk, genløser Jerusalem. ¹⁰ Han blotter sin hellige Arm for al Folkenes Øjne, den vide Jord skal skue Frelsen fra vor Gud. ¹¹ Bort, bort, drag ud derfra, rør ej noget urent, bort, tvæt jer, I, som bærer HERRENS Kar! ¹² Thi i Hast skal I ej drage ud, I skal ikke flygte; nej, foran eder går HERREN, eders Tog slutter Israels Gud. ¹³ Se, min Tjener får Fremgang han stiger, løftes og ophøjes såre. ¹⁴ Som mange blev målløse over ham, - så umenneskelig ussel så han ud, han ligned ej Menneskenes Børn - ¹⁵ skal Folk i Mængde undres, Konger blive stumme over ham; thi hvad ikke var sagt dem, ser de, de skuer, hvad de ikke havde hørt.

53

¹ Hvo troede det, vi hørte, for hvem åbenbaredes HERRENS Arm? ² Han skød op som en Kvist for hans Åsyn, som et Rodskud af udtørret Jord, uden Skønhed og Pragt til at drage vort Blik, uden Ydre, så vi syntes om ham,

³ ringeagtet, skyet af Folk, en Smerternes Mand og kendt med Sygdom, en, man skjuler sit Ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke. ⁴ Og dog - vore Sygdomme bar han, tog vore Smerter på sig; vi regnede ham for plaget, slagen, gjort elendig af Gud. ⁵ Men han blev såret for vore Overtrædelser, knust for vor Brødres Skyld; os til Fred kom Straf over ham, vi fik Lægedom ved hans Sår. ⁶ Vi for alle vild som Får, vi vendte os hver sin Vej, men HERREN lod falde på ham den Skyld, der lå på os alle. ⁷ Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin Mund som et Lam, der føres hen at slagtes, som et Får, der er stumt, når det klippes - han oplod ikke sin Mund. ⁸ Fra Trængsel og Dom blev han taget, men hvem i hans Samtid tænkte, da han reves fra de levendes Land, at han ramtes for mit Folks Overtrædelse? ⁹ Hos gudløse gav man ham Grav og Gravkammer hos den rige*, endskønt han ej gjorde Uret, og der ikke var Sving i hans Mund. { [*måske skal der læses: de Onde. Matt. 27, 38. 57. 60. 1 Pet. 2, 22.] } ¹⁰ Det var HERRENS Vilje at slå ham med Sygdom; når hans Sjæl havde fuldbragt et Skyldoffer, skulde han se Afkom, leve længe og HERRENS Vilje lykkes ved hans Hånd. ¹¹ Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes. Når han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de mange, han, som bar deres Overtrædelser*. { [*Teksten er usikker i V. 10 og 11. Rom. 5, 19.] } ¹² Derfor arver han mange, med mægtige deler han Bytte, fordi han

udtømte sin Sjæl til Døden og regnedes blandt Overtrædere; dog bar han manges Synd, og for Overtrædere bad han.

54

¹ Jubl, du golde, der ej fødte, jubl og fryd dig, du uden Veer! Thi den forladdes Børn er flere end Hustruens Børn, siger HERREN. ² Vid Rummet ud i dit Telt, spar ikke, men udspænd din Boligs Tæpper. Du må gøre dine Teltreb lange og slå dine Teltpæle fast. ³ Thi du skal brede dig til højre og venstre, dit Afkom tage Folk i Eje og bo i de øde Byer*. { [*i deres eget Land.] } ⁴ Frygt ej, du skal ikke beskæmmes, vær ej ræd, du skal ikke skuffes! Thi din Ungdoms Skam skal du glemme, ej mindes din Enkestands Skændsel. ⁵ Thi din Ægtemand er din Skaber, hans Navn er Hærskarers HERRE, din Genløser er Israels Hellige, han kaldes al Jordens Gud. ⁶ Som en Hustru, der sidder forladt med Sorg i Sinde, har HERREN kaldt dig. En Ungdomsviv, kan hun forstødes? siger din Gud. ⁷ Jeg forlod dig et lidet Øjeblik, men favner dig i stor Barmhjertighed; ⁸ jeg skjulte i skummende Vrede et Øjeblik mit Åsyn for dig, men forbarmer mig med evig Kærlighed, siger din Genløser, HERREN. ⁹ Mig er det som Noas Dage: Som jeg svor, at Noas Vande ej mer skulde oversvømme Jorden, så sværger jeg nu, at jeg aldrig vil vredes og skænde på dig. ¹⁰ Om også Bjergene viger, om også Højene rokkes, min Kærlighed viger ej fra dig, min Fredspagt rokkes ikke, så siger HERREN, din Forbarmer.

¹¹ Du arme, forblæste, utrøstede! Se, jeg bygger dig op med Smaragder, lægger din Grund med Safirer, ¹² af Rubiner sætter jeg Tinderne, og Portene gør jeg af Karfunkler, af Ædelsten hele din Ringmur. ¹³ Alle dine Børn bliver oplært af HERREN, og stor bliver Børnenes Fred; ¹⁴ i Retfærd skal du grundfæstes. Vær tryk for Vold, du har intet at frygte, for Rædsler, de kommer dig ikke nær! ¹⁵ Angribes du, er det uden min Vilje, falde skal hver, som angriber dig; ¹⁶ det er mig, der skaber Smeden, som blæser en Kulild op og tilvirker Våben ved sin Kunst, men Ødelæggeren skaber jeg også. ¹⁷ Intet Våben, der smedes mod dig, skal du, hver Tunge, der trætter med dig, får du dømt. Dette er HERRENS Tjeneres Lod, den Retfærd, jeg giver dem, lyder det fra HERREN.

55

¹ Hid, alle, som tørster, her er Vand, kom, I, som ikke har Penge! Køb Korn og spis uden Penge, uden Vederlag Vin og Mælk. ² Hvi giver I Sølv for, hvad ikke er Brød, eders Dagløn for, hvad ej mætter? Hør mig, så får I, hvad godt er, at spise, eders Sjæl skal svælge i Fedt; ³ bøj eders Øre, kom til mig, hør, og eders Sjæl skal leve! Så slutter jeg med jer en evig Pagt: de trofaste Nædeløfter til David. ⁴ Se, jeg gjorde ham til Vidne for Folkeslag, til Folkefærds Fyrste og Hersker. ⁵ Se, på Folk, du ej kender, skal du kalde, til dig skal Folk, som ej kender dig, ile for HERREN din Guds Skyld, Israels Hellige, han gør dig herlig. ⁶ Søg HERREN, medens han

findes, kald på ham, den Stund han er nær!
7 Den gudløse forlade sin Vej, Urettens Mand sine Tanker og vende sig til HERREN, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade. 8 Thi mine Tanker er ej eders, og eders Veje ej mine, lyder det fra HERREN; 9 nej, som Himlen er højere end Jorden, er mine Veje højere end eders og mine Tanker højere end eders. 10 Thi som Regnen og Sneen falder fra Himlen og ikke vender tilbage, før den har kvæget Jorden, gjort den frugtbar og fyldt den med Spirer, givet Sæd til at så og Brød til at spise, 11 så skal det gå med mit Ord, det, som går ud af min Mund: det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager, og fuldbyrde Hvervet, jeg gav det. 12 Ja, med Glæde skal I drage ud; og i Fred skal I ledes frem; foran jer råber Bjerge og Høje med Fryd, alle Markens Træer skal klappe i Hånd; 13 i Stedet for Tjørnekrat vokser Cypresser, i Stedet for Tidsler Myrter - et Æresminde for HERREN, et evigt, uudsletteligt Tegn.

56

1 Så siger HERREN: Tag vare på Ret og øv Retfærd! Thi min Frelses komme er nær, min Ret skal snart åbenbares. 2 Salig er den, der gør så, det Menneske, som fastholder dette: holder Sabbatten hellig og varer sin Hånd fra at øve noget ondt. 3 Ej sige den fremmede, som slutter sig til HERREN: "HERREN vil skille mig ud fra sit Folk!" Og Gildingen sige ikke: "Se, jeg er et

udgået Træ!” ⁴ Thi så siger HERREN: Gildinger, som holder mine Sabbatter, vælger, hvad jeg har Behag i, og holder fast ved min Pagt, ⁵ dem vil jeg give i mit Hus, på mine Mure et Minde, et Navn, der er bedre end Sønner og Døtre; jeg giver dem et evigt Navn, et Navn, der ikke skal slettes. ⁶ Og de fremmede, som slutter sig til HERREN for at tjene ham og elske hans Navn, for at være hans Tjenere, alle, som helligholder Sabbatten og holder fast ved min Pagt, ⁷ vil jeg bringe til mit hellige Bjerg og glæde i mit Bedehus; deres Brændofre og deres Slagtofre bliver til Behag på mit Alter; thi mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folk. ⁸ Det lyder fra den Herre HERREN: Når jeg samler Israels bortstødte, samler jeg andre dertil, til dets egen samlede Flok. ⁹ Alle I Markens Dyr, kom hid og æd, alle I Dyr i Skoven! ¹⁰ Blinde er alle dets Vogtere, intet ved de, alle er stumme Hunde, som ikke kan gø, de ligger og drømmer, de elsker Søvn; ¹¹ grådige er de Hunde, kender ikke til Mæthed. Og sådanne Folk er Hyrder! De skønner intet, de vender sig hver sin Vej, hver søger sin Fordel: ¹² “Kom, så henter jeg Vin, vi drikker af Mosten; som i Dag skal det være i Morgen, ovenud herligt!”

57

¹ Den retfærdige omkom, og ingen tænkte derover, fromme Mænd reves bort, det ænsede ingen; thi bort blev den retfærdige revet for Ondskabens Skyld ² og gik ind til Fred; på Gravlejet hviler nu de, som vandrede ret. ³ Men I, kom nu her, I Troldkvindens Børn, I, Horkarls

og Skøges Yngel: ⁴ Hvem er det, I spotter? Hvem vrænger I Mund, hvem rækker I Tunge ad? Er I ej Syndens Børn og Løgnens Yngel? ⁵ I, som er i Brynde ved Ege, under hvert grønt Træ, I, som slagter Børn i Dale, i Klippernes Kløfter! ⁶ Dalenes glatte Sten er din Del og din Lod, du udgyder Drikofre for dem, bringer dem Gaver. Skal jeg være tilfreds med sligt? ⁷ På høje og knejsende Bjerge redte du Leje, også der steg du op for at slagte dit Offer; ⁸ bag Døren og Dørens Stolpe satte du dit Tegn; thi du sveg mig og blotted dig, steg op, gjorde lejet bredt, købte Samlejets Elskov af dem, så deres Skam; ⁹ du salvede dig med Olie for Molok og ødsled med Røgelse, sendte dine Bud til det fjerne, steg ned til Dødsriget, ¹⁰ du blev træt af den lange Vej, men opgav ej Ævred; du samlede atter din Kraft og gav ikke op. ¹¹ For hvem var du ræd og angst? Thi på Løgn var du inde, og mig kom du ikke i Hu, brød dig ikke om mig. Jeg er jo stum og blind, mig frygted du ikke. ¹² Ja, jeg vil forkynde din Retfærd og dine Gerninger; ¹³ din Gudeflok hjælper og redder dig ej på dit Råb; en Storm bortfejer dem alle, et Vindstød tager dem. Men den, der lider på mig, skal arve Landet og eje mit hellige Bjerg. ¹⁴ Og det lyder: "Byg Vej, byg Vej og ban den. ryd Hindringer bort for mit Folk!" ¹⁵ Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis Navn er "Hellig": I Højhed og Hellighed bor jeg, hos den knuste, i Ånden bøjede for at kalde de bøjedes Ånd og de knustes Hjerter til Live. ¹⁶ Thi evigt går jeg ikke i Rette,

evindeligt vredes jeg ej; så vansmægtet Ånden for mit Ansigt, Sjæle, som jeg har skabt. ¹⁷ For hans* Griskheds Skyld blev jeg vred, slog ham og skjulte mig i Harme; han fulgte i Frafald sit Hjertes Vej. { [*dvs. Israels. Es. 59, 2. Hebr. 13, 15.] } ¹⁸ Jeg så hans Vej, men nu vil jeg læge og lede ham og give ham Trøst til Bod; ¹⁹ hos de sørgende skaber jeg Læbernes Frugt, Fred, Fred for fjern og nær, siger HERREN, og nu vil jeg læge ham. ²⁰ Men de gudløse er som det oprørte Hav, der ikke kan komme til Ro, hvis Bølger opskyller Mudder og Dynd. ²¹ De gudløse har ingen Fred, siger min Gud.

58

¹ Råb højt, spar ikke din Strube, løft din Røst som Basunen, forkynd mit Folk dets Brøde og Jakobs Hus deres Synder! ² Mig søger de Dag efter Dag og ønsker at kende mine Veje, som var de et Folk, der øver Retfærd, ej svigter, hvad dets Gud fandt ret. De spørger mig om Lov og Ret, de ønsker, at Gud er dem nær: ³ “Hvi faster vi, uden du ser os, spæger os, uden du ænser det?” Se, I driver Handel, når I faster, og pisker på Arbejdsflokkene. ⁴ Se, I faster til Strid og Kiv, til Hug med gudløse Næver; som I faster i Dag, er det ikke, for at eders Røst skal høres i det høje. ⁵ Er det Faste efter mit Sind, en Dag, da et Menneske spæger sig? At hænge med sit Hoved som Siv, at ligge i Sæk og Aske, kalder du det for Faste, en Dag, der behager HERREN? ⁶ Nej, Faste efter mit Sind er at løse Gudløsheds Lænker, at løsne Ågets Bånd, at slippe de kuede fri og

sønderbryde hvert Åg, ⁷ at bryde dit Brød til de sultne, bringe hjemløse Stakler i Hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine Landsmænd. ⁸ Som Morgenrøden bryder dit Lys da frem, da læges hastigt dit Sår, foran dig vandrer din Retfærd, HERRENS Herlighed slutter Toget. ⁹ Da svarer HERREN, når du kalder; på dit Råb er hans Svar: "Her er jeg!" Fjerner du Åget fra din Midte, holder op at tale ondt og pege Fingre, ¹⁰ rækker du den sultne dit Brød og mætter en vansmægtende Sjæl, skal dit Lys stråle frem i Mørke, dit Mulm skal blive som Middag; ¹¹ HERREN skal altid lede dig, mætte din Sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye Kræfter; du bliver som en vandrig Have, som rindende Væld, hvor Vandet aldrig svigter. ¹² Da bygges på ældgamle Tomter, du rejser længst faldne Mure; da kaldes du "Murbrudsbøder", "Genskaber af farbare Veje". ¹³ Varer du din Fod på Sabbatten, så du ej driver Handel på min Helligdag, kalder du Sabbatten en Fryd, HERRENS Helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra Handel og unyttig Snak, ¹⁴ da skal du frydes over HERREN; jeg lader dig færdes over Landets Høje og nyde din Fader Jakobs Eje. Thi HERRENS Mund har talet.

59

¹ Se, for kort til at frelse er ej HERRENS Arm, Hans Øre er ikke for sløvt til at høre. ² Eders Brøde er det, der skiller mellem eder og eders Gud, eders Synder skjuler hans Åsyn for jer, så

han ikke hører. ³ Eders Hænder er jo sølet af Blod, eders Fingre sølet af Brøde; Læberne farer med Løgn, Tungen taler, hvad ondt er. ⁴ Med Ret stævner ingen til Doms eller fører ærligt sin Sag. Man stoler på tomt, taler falsk, man undfanger Kval, føder Uret. ⁵ Slangeæg ruger de ud, og Spindelvæv er, hvad de væver. Man dør, hvis man spiser et Æg, en Øgle kommer frem, hvis det knuses. ⁶ Deres Spind kan ej bruges til Klæder, ingen hyller sig i, hvad de laver; deres Værk er Ulykkesværk, og i deres Hænder er Vold; ⁷ deres Fødder haster til ondt, til at udgyde skyldfrit Blod; deres Tanker er Ulykkestanker; hvor de færdes, er Vold og Våde; ⁸ de kender ej Fredens Veje, der er ingen Ret i deres Spor; de gør sig krogede Stier; Fred kender ingen, som træder dem. ⁹ Derfor er Ret os fjern, og Retfærd når os ikke; vi bier på Lys - se, Mørke, på Dugning, men vandrer i Mulm; ¹⁰ vi famler langs Væggen som blinde, famler, som savned vi Øjne, vi snubler ved Middag som i Skumring, er som døde i vor kraftigste Alder; ¹¹ vi brummer alle som Bjørne, kurrer vemodigt som Duer; vi bier forgæves på Ret, på Frelse, den er os fjern. ¹² Thi du ser, vore Synder er mange, vor Brøde vidner imod os: ja, vi har vore Synder for Øje, vi kender såvel vor Skyld: ¹³ Vi faldt fra og fornægtede HERREN, veg langt bort fra vor Gud, vor Tale var Vold og Frafald, og vi fremførte Løgne fra Hjertet. ¹⁴ Retten trænges tilbage, Retfærd står i det fjerne, thi Sandhed snubler på Gaden, Ærlighed har ingen Gænge;

¹⁵ Sandhedens Plads står tom, og skyr man det onde, flås man. Og HERREN så til med Harme, fordi der ikke var Ret; ¹⁶ han så, at der ingen var, og det undred ham, at ingen greb ind. Da kom hans Arm ham til Hjælp, hans Retfærd, den stod ham bi; ¹⁷ han tog Retfærds Brynje på, satte Frelsens Hjelm på sit Hoved, tog Hævnens Kjortel på og hylled sig i Nidkærheds Kappe. ¹⁸ Han gengælder efter Fortjeneste, Vrede mod Uvenner, Gengæld mod Fjender, mod fjerne Strande gør han Gengæld, ¹⁹ så HERRENS Navn frygtes i Vest, hans Herlighed, hvor Sol står op. Thi han kommer som en indestængt Flom, der drives af HERRENS Ånde. ²⁰ En Genløser kommer fra Zion og fjerner Frafald i Jakob, lyder det fra HERREN. ²¹ Dette er min Pagt med dem, siger HERREN: Min Ånd, som er over dig, og mine Ord, som jeg har lagt i din Mund, skal ikke vige fra din eller dit Afkoms eller dit Afkoms Afkoms Mund, siger HERREN, fra nu og til evig Tid.

60

¹ Gør dig rede, bliv Lys, thi dit Lys er kommet, HERRENS Herlighed er oprundet over dig. ² Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene, men over dig skal HERREN oprinde, over dig skal hans Herlighed ses. ³ Til dit Lys skal Folkene vandre, og Konger til dit strålende Skær. ⁴ Løft Øjnene, se dig om, de samles, kommer alle til dig. Dine Sønner kommer fra det fjerne, dine Døtre bæres på Hofte; ⁵ da stråler dit Øje af Glæde,

dit Hjerter banker og svulmer; thi Havets Skatte bliver dine, til dig kommer Folkenes Rigdom; ⁶ Kamelernes Vrimmel skjuler dig, Midjans og Efas Foler, de kommer alle fra Saba; Guld og Røgelse bærer de og kundgør HERRENS Pris; ⁷ alt Kedars Småkvæg samles til dig, dig tjener Nebajots Væddere, til mit Velbehag ofres de til mig, mit Bedehus herliggøres. ⁸ Hvem flyver mon der som Skyer, som Duer til Dueslag? ⁹ Det er Skibe, der kommer med Hast, i Spidsen er Tarsisskibe, for at bringe dine Sønner fra det fjerne; deres Sølv og Guld har de med til HERREN din Guds Navn, Israels Hellige, han gør dig herlig. ¹⁰ Udlændinge skal bygge dine Mure, og tjene dig skal deres Konger; thi i Vrede slog jeg dig vel, men i Nåde forbarmer Jeg mig over dig. ¹¹ Dine Porte holdes altid åbne, de lukkes hverken Dag eller Nat, at Folkenes Rigdom kan bringes dig med deres Konger som Førere. ¹² Thi det Folk og Rige, som ikke tjener dig, skal gå til Grunde, og Folkene skal lægges øde i Bund og Grund. ¹³ Til dig skal Libanons Herlighed komme, både Cypresser og Elm og Gran, for at smykke min Helligdoms Sted, så jeg ærer mine Fødders Skammel. ¹⁴ Dine Undertrykkes Sønner kommer bøjet til dig, og alle, som håned dig, kaster sig ned for din Fod og kalder dig HERRENS By, Israels Helliges Zion. ¹⁵ Medens du før var forladt og hadet, så ingen drog gennem dig, gør jeg dig til evig Højhed, til Glæde fra Slægt til Slægt. ¹⁶ Du skal indsuge Folkenes Mælk og die Kongernes Bryst. Du skal kende, at

jeg, HERREN, er din Frelser, din Genløser Jakobs Vældige. ¹⁷ Guld sætter jeg i Stedet for Kobber og Sølv i Stedet for Jern, Kobber i Stedet for Træ og Jern i Stedet for Sten. Til din Øvrighed sætter jeg Fred, til Hersker over dig Retfærd. ¹⁸ Der høres ej mer i dit Land om Uret, om Vold og Ufærd inden dine Grænser; du kalder Frelse dine Mure og Lovsang dine Porte. ¹⁹ Ej mer skal Solen være dit Lys eller Månen Skinne for dig: HERREN skal være dit Lys for evigt, din Gud skal være din Herlighed. ²⁰ Din Sol skal ej mer gå ned, din Måne skal ej tage af; thi HERREN skal være dit Lys for evigt, dine Sørgedage har Ende. ²¹ Enhver i dit Folk er retfærdig, evigt ejer de Landet, et Skud, som HERREN har plantet, hans Hænders Værk, til hans Ære. ²² Den mindste bliver en Stamme, den ringeste et talrigt Folk. Jeg er HERREN; når Tid er inde, vil jeg fremme det i Hast.

61

¹ Den Herre HERRENS Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med Glædesbud til ydmyge, med Lægedom for sønderbrudte Hjerter, for at udråbe Frihed for Fanger og Udgang for dem, som er bundet, ² udråbe et Nådeår fra HERREN, en Hævnens Dag fra vor Gud, for at trøste alle, som sørger, ³ give dem, som sørger i Zion, Højtidspragt for Sørgedragt*, for Sørgeklædning Glædens Olie, Lovsang for modløst Sind. Man kalder dem Retfærds Ege, HERRENS Plantning til hans Ære. { [*ordret: Aske.] } ⁴ De skal bygge på ældgamle

Tomter, rejse Fortidsruiner, genopbygge nedbrudte Byer, der fra Slægt til Slægt lå i Grus. ⁵ Fremmede skal stå og vogte eders Småkvæg, Udlændinge slide på Mark og i Vingård. ⁶ Men I skal kaldes HERRENS Præster, vor Guds Tjenere være eders Navn. Af Folkenes Gods skal I leve, deres Herlighed får I til Eje. ⁷ Fordi de fik tvefold Skændsel, og Spot og Spyt var deres Lod, får de tvefold Arv i deres Land, dem tilfalder evig Glæde; ⁸ thi jeg elsker Ret, jeg, HERREN, jeg hader forbryderisk Rov. Jeg giver dem Løn i Trofasthed og slutter med dem en evig Pagt. ⁹ Deres Æt skal kendes blandt Folkene, deres Afkom ude blandt Folkeslag; alle, der ser dem, skal kende dem som Slægten, HERREN velsigner. ¹⁰ Jeg vil glæde mig højlig i HERREN, min Sjæl skal juble i min Gud; thi han klædte mig i Frelsens Klæder, hylled mig i Retfærds Kappe, som en Brudgom, der binder sit Hovedbind, som Bruden, der fæster sine Smykker. ¹¹ Thi som Spiren gror af Jorden, som Sæd spirer frem i en Have, så lader den Herre HERREN Retfærd gro og Lovsang for al Folkenes Øjne.

62

¹ For Zions Skyld vil jeg ej tie, for Jerusalems skyld ej hvile, før dets Ret rinder op som Lys, som en luende Fakkell dets Frelse. ² Din Ret skal Folkene skue og alle Konger din Ære. Et nyt Navn giver man dig, som HERRENS Mund skal nævne. ³ Og du bliver en dejlig Krone i HERRENS Hånd, et kongeligt Hovedbind i Hånden på din Gud. ⁴ Du kaldes ej mer “den forladte”, dit

Land “den ensomme”; nej, “Velbehag” kaldes du selv, og dit Land kaldes “Hustru”. Thi HERREN har Velbehag i dig, dit Land skal ægtes. ⁵ Som Ynglingen ægter en Jomfru, så din Bygmester dig, som Brudgom glædes ved Brud, så din Gud ved dig. ⁶ Jeg sætter Vægtene på dine Mure, Jerusalem; ingen Sinde Dag eller Nat skal de tie. I, som minder HERREN, und jer ej Ro ⁷ og lad ham ikke i Ro, før han bygger Jerusalem, før han får gjort Jerusalem til Pris på Jorden. ⁸ HERREN svor ved sin højre, sin vældige Arm: Jeg giver ej mer dine Fjender dit Korn til Føde; Mosten, du sled for, skal Udlandets Sønner ej drikke; ⁹ nej, de, der høster, skal spise prisende HERREN; de, der sanker, skal drikke i min hellige Forgård. ¹⁰ Drag ud gennem Portene, drag ud, ban Folket Vej, byg Vej, byg Vej, sank alle Stenene af, rejs Banner over Folkeslagene! ¹¹ Se, HERREN lader det høres til Jordens Ende: Sig til Zions Datter: “Se, din Frelse kommer, se, hans Løn* er med ham, hans Vinding foran ham!” { [*se til Es. 40, 10. Zak. 9, 9.] } ¹² De skal kaldes: det hellige Folk, HERRENS genløste, og du: den søgte, en By, som ej er forladt.

63

¹ Hvem kommer der fra Edom, i Højrøde Klæder fra Bozra, han i det bølgende Klædebon, stolt i sin vældige Kraft? “Det er mig, som taler i Retfærd, vældig til at frelse!” ² Hvorfor er dit Klædebon rødt, dine Klæder som en Persetræders? ³ “Jeg trådte Vinpersen ene, af

Folkeslagene var ingen med mig; jeg trådte dem i min Vrede, trampede dem i min Harm; da sprøjtede deres Blod på mine Klæder, jeg tilsølede hele min Klædning. ⁴ Thi til Hævnens Dag stod min Hu, mit Genløsningsår var kommet. ⁵ Jeg spejdede, men ingen hjalp til, jeg studsede, men ingen stod mig bi. Da kom min Arm mig til Hjælp, og min Harm, den stod mig bi; ⁶ jeg søndertrådte Folkeslag i Vrede, i Harm knuste jeg dem, deres Blod lod jeg strømme til Jorden.” ⁷ Jeg vil synge om HERRENS Nåde, kvæde hans Pris, efter alt, hvad HERREN har gjort os, huld imod Israels Hus, gjort os efter sin Miskundhed, sin Nades Fylde. ⁸ Han sagde: “De er jo mit Folk, de er Børn, som ej sviger.” Og en Frelser blev han for dem ⁹ i al deres Trængsel; intet Bud, ingen Engel, hans Åsyn frelste dem. I sin Kærlighed og Skånsel genløste han dem, han løftede og bar dem alle Fortidens Dage. ¹⁰ Men de stred imod og bedrøvede hans hellige Ånd; så blev han deres Fjende, han kæmpede imod dem. ¹¹ Da tænkte hans Folk på gamle Dage, på Moses: “Hvor er han, som drog sit Småkvægs Hyrde op af Vandet? Hvor er han, som lagde sin hellige Ånd i hans Hjerte, ¹² lod vandre sin herlige Arm ved Moses' højre, kløvede Vandet for dem og vandt et evigt Navn, ¹³ førte dem gennem Dybet som en Hest på Steppen? ¹⁴ Som Kvæg, der går ned i dalen, snubled de ikke. Dem ledte HERRENS Ånd. Således ledte du dit Folk for at vinde dig et herligt Navn.” ¹⁵ Sku ned fra Himlen, se ud fra din hellige, herlige Bolig! Hvor er din

Nidkærhed og Vælde, dit svulmende Hjerter, din Medynk? Hold dig ikke tilbage, ¹⁶ du, som dog er vor Fader. Thi Abraham ved ej af os, Israel kendes ej ved os, men du er vor Fader, HERRE, “vor Genløser” hed du fra Evighed. ¹⁷ Hvi leder du os vild fra dine Veje, HERRE, forhærder vort Hjerter mod din Frygt? Vend tilbage for dine Tjeneres, din Arvelods Stammers Skyld! ¹⁸ Hvi har gudløse trådt i din Helligdom, vore Fjender nedtrampet dit Tempel? ¹⁹ Vi er som dem, du aldrig har styret, over hvem dit Navn ej er nævnt.

64

¹ [Dansk31: 63, 20] Gid du sønderrev Himlen og steg ned, så Bjergene vakled for dit Åsyn! { [Dansk31: 64, 1] Som Vokset smelter i Ild, så lad Ild fortære dine Fjender, at dit Navn må kendes iblandt dem og Folkene bæve for dit Åsyn, } ² når du gør Undere, vi ikke ventede, - du stiger ned, for dit Åsyn vakler Bjergene - ³ og som ingen Sinde er hørt. Intet Øre har hørt, intet Øje har set en Gud uden dig, som hjælper den, der håber på ham. ⁴ Du ser til dem, der øver Retfærd og kommer dine Veje i Hu. Men se, du blev vred, og vi syndede, og skyldige blev vi derved. ⁵ Som urene blev vi til Hobe, som en tilsølet Klædning al vor Retfærd. Vi visnede alle som løvet, vor Brøde bortvejred os som Vinden. ⁶ Ingen påkaldte dit Navn, tog sig sammen og holdt sig til dig; thi du skjulte dit Åsyn for os og gav os vor Brøde i Vold. ⁷ Men du, o HERRE, er dog vor Fader, vi er Leret,

og du har dannet os, Værk af din Hånd er vi alle. ⁸ Vredes ej, HERRE, så såre, kom ej evigt Brøde i Hu, se dog til, vi er alle dit Folk! ⁹ Dine hellige Byer er Ørk, Zion er blevet en Ørk, Jerusalem ligger i Grus; ¹⁰ vort hellige, herlige Tempel, hvor Fædrene priste dig, er blevet Luernes Rov, en Grushob er alt, hvad vi elsked. ¹¹ Ser du roligt HERRE, på sligt, kan du tie og bøje os så dybt?

65

¹ Jeg havde Svar til dem, som ej spurgte, var at finde for dem, som ej søgte; jeg sagde: "Se her, her er jeg!" til et Folk, der ej påkaldte mig. ² Jeg udbredte Dagen lang Hænderne til et genstridigt Folk, der vandrer en Vej, som er ond, en Vej efter egne Tanker, ³ et Folk, som uden Ophør krænker mig op i mit Åsyn, som slagter Ofre i Haver, lader Offerild lue på Teglsten, ⁴ som tager Sæde i Grave og om Natten er på skjulte Steder, som spiser Svinekød og har væmmelige Ting i deres Skåle, ⁵ som siger: "Bliv mig fra Livet, rør mig ej, jeg gør dig hellig!" De Folk er som Røg i min Næse, en altid luende Ild; ⁶ se, det står skrevet for mit Åsyn, jeg tier ej, før jeg får betalt det, betalt dem i deres Brystfold ⁷ deres egen og Fædrenes Brøde, begge med hinanden, siger HERREN, de, som tændte Offerild på Bjergene og viste mig Hån på Højene; deres Løn vil jeg tilmåle dem, betale dem i deres Brystfold. ⁸ Så siger HERREN: Som man, når der findes Saft i Druen, siger: "Læg den ej øde, thi der er Velsignelse deri!" så gør jeg for mine Tjeneres Skyld for ikke at

ødelægge alt. ⁹ Sæd lader jeg gro af Jakob og af Juda mine Bjerges Arving; dem skal mine udvalgte arve, der skal mine Tjenere bo; ¹⁰ Saron bliver Småkvægets Græsgang, i Akors Dal skal Hornkvæget ligge for mit Folk, som opsøger mig. ¹¹ Men I, som svigter HERREN og glemmer mit hellige Bjerg, dækker Bord for Lykkeguden, blander Drikke for Skæbneguden, ¹² jeg giver jer Sværdet i Vold, I skal alle knæle til Slagtning, fordi I ej svared, da jeg kaldte, ej hørte, endskønt jeg taled, men gjorde, hvad der vakte mit Mishag, valgte, hvad ej var min Vilje. ¹³ Derfor, så siger den Herre HERREN: Se, mine Tjenere skal spise, men I skal sulte, se, mine Tjenere skal drikke, men I skal tørste, se, mine Tjenere skal glædes, men I skal beskæmmes, ¹⁴ se, mine Tjenere skal juble af Hjertens Fryd, men I skal skrige af Hjerteve, jamre af sønderbrudt Ånd. ¹⁵ Eders Navn skal I efterlade mine udvalgte som Forbandelsesord: "Den Herre HERREN give dig slig en Død!" Men mine Tjenere skal kaldes med et andet Navn. ¹⁶ Den, som velsigner sig i Landet, velsigner sig ved den trofaste Gud, og den, der sværger i Landet, sværger ved den trofaste Gud; thi glemt er de fordums Trængsler, skjult for mit Blik. ¹⁷ Thi se, jeg skaber nye Himle og en ny Jord, det gamle huskes ej mer, rinder ingen i Hu; ¹⁸ men man frydes og jubler evigt over det, jeg skaber, thi se, jeg skaber Jerusalem til Jubel, dets Folk til Fryd; ¹⁹ jeg skal juble over Jerusalem og frydes ved mit Folk; der skal ej mer høres Gråd, ej heller Skrig. ²⁰ Der skal ikke være Børn, der

dør som spæde, eller Olding, som ikke når sine Dages Tal; thi den yngste, som dør, er hundred År, og forbandet er den, som ej når de hundred. ²¹ Da bygger de Huse og bor der selv, planter Vin og spiser dens Frugt; ²² de bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise; thi mit Folk skal opnå Træets Alder, mine udvalgte bruge, hvad de virker med Hånd; ²³ de skal ikke have Møje forgæves, ej avle Børn til brat Død; thi de er HERRENS velsignede Æt og har deres Afkom hos sig. ²⁴ Før end de kalder, svarer jeg; endnu mens de taler, hører jeg. ²⁵ Ulv og Lam skal græsse sammen og Løven æde Strå som Oksen, men Slangen får Støv til Brød; der gøres ej ondt og voldes ej Men i hele mit hellige Bjergland, siger HERREN.

66

¹ Så siger HERREN: Himlen er min Trone og Jorden mine Fødders Skammel. Hvad for et Hus vil I bygge mig, og hvad for et Sted er min Bolig? ² Alt dette skabte min Hånd, så det fremkom, lyder det fra HERREN. Jeg ser hen til den arme, til den, som har en sønderknust Ånd, og den, som bæver for mit Ord. ³ Den, som slakter Okse*, er en Manddraber, den, som ofrer Lam, er en Hundemorder, den, som ofrer Afgrøde, frembærer Svineblod, den, som brænder Røgelse, hylder en Afgud. Som de valgte deres egne Veje og ynder deres væmmelige Guder, { [*dvs. på uretmæssigt Offersted.] } ⁴ så vælger og jeg deres Smerte, bringer over dem,

hvad de frygter, fordi de ej svared, da jeg kaldte, ej hørte, endskønt jeg taled, men gjorde, hvad der vakte mit Mishag, valgte, hvad ej var min Vilje. ⁵ Hør HERRENS Ord, I, som bæver for hans Ord: Således siger eders Brødre, der hader eder og støder eder bort for mit Navns Skyld: "Lad HERREN vise sig i sin Herlighed, så vi kan se eders Glæde!" Men de skal blive til Skamme! ⁶ Hør, hvor det drøner fra Byen, drøner fra Templet, hør, hvor HERREN øver Gengæld imod sine Fjender! ⁷ Før hun* er i Barnsnød, føder hun, førend Veer kommer over hende, har hun en Dreng. { [*dvs. Jerusalem.] } ⁸ Hvo hørte vel Mage dertil, hvo så vel sligt? Kommer et Land til Verden på en eneste Dag, fødes et Folk på et Øjeblik? Thi Zion kom i Barnsnød og fødte med det samme sine Børn. ⁹ Åbner jeg et Moderliv og hindrer det i Fødsel? siger HERREN. Bringer jeg Fødsel og standser den? siger din Gud. ¹⁰ Glæd dig, Jerusalem! Der juble enhver, som har det kær, tag Del i dets Glæde, alle, som sørger over det, ¹¹ for at I må die dets husvalende Barm og mættes, for at I må drikke af dets fulde Bryst og kvæges. ¹² Thi så siger HERREN: Se, jeg leder til hende Fred som en svulmende Flod og Folkenes Rigdom som en Strøm; hendes spæde skal bæres på Hofte, og Kært tegn får de på Skød; ¹³ som en Moder trøster sin Søn, således trøster jeg eder, i Jerusalem finder I Trøst. ¹⁴ I skal se det med Hjertens Glæde, eders Ledemod skal spire som Græs. Hos HERRENS Tjenere kendes hans Hånd, men hos hans Fjender Vrede. ¹⁵ Thi se,

som Ild kommer HERREN, og hans Vogne er som et Stormvejr, han vil vise sin Harme i Gløder, sin Trussel i flammende Luer; ¹⁶ thi med Ild og med sit Sværd skal HERREN dømme alt Kød, og mange er HERRENS slagne. ¹⁷ De, som helliger og vier sig for Lundene, følgende en i deres Midte, de, som æder Svinekød og Kød af Kryb og Mus, deres Gerninger og deres Tanker skal forgå til Hobe, lyder det fra HERREN. ¹⁸ Jeg kommer for at samle alle Folk og Tungemål, og de skal komme og se min Herlighed. ¹⁹ Jeg fuldbyrder et Under iblandt dem og sender undslupne af dem til Folkene, Tarsis, Pul, Lud, Mesjek, Rosj, Tubal, Javan, de fjerne Strande, som ikke har hørt mit Ry eller set min Herlighed; og de skal forkynde min Herlighed blandt Folkene. ²⁰ Og de skal bringe alle eders Brødre fra alle Folk som Gave til HERREN, til Hest, til Vogns, i Bærestol, på Muldyr og Kameler til mit hellige Bjerg Jerusalem, siger HERREN, som når Israelitterne bringer Offergaver i rene Kar til HERRENS Hus. ²¹ Også af dem vil jeg udtage Levitpræster, siger HERREN. ²² Thi ligesom de nye Himle og den ny Jord, som jeg skaber, skal bestå for mit Åsyn, lyder det fra HERREN, således skal eders Afkom og Navn bestå. ²³ Hver Måned på Nymånedagen og hver Uge på Sabbatten skal alt Kød komme og tilbede for mit Åsyn, siger HERREN, ²⁴ og man går ud for at se på Ligene af de Mænd, der faldt fra mig; thi deres Orm dør ikke, og deres Ild slukkes ikke; de er alt Kød en Gru.

Hellig Bibel **The Holy Bible in Danish (OT 1931, NT 1907)**

Copyright © 1907, 1931 Det Danske Bibelselskab

Language: Dansk (Danish)

Translation by: Danish Bible Society

The New Testament is in the Public Domain. The Old Testament is © 1931 Det Danske Bibelselskab 1931.

[The Danish Bible Society]

This etext is distributed by Professor Michael S. Hart through the Project Gutenberg Association at Carnegie-Mellon University (the "Project") under the Project's "Project Gutenberg" trademark and with the permission of the etext's copyright owner.

LICENSE

You can (and are encouraged!) to copy and distribute this Project Gutenberg-tm etext. Since, unlike many other of the Project's etexts, it is copyright protected, and since the materials and methods you use will effect the Project's reputation,

your right to copy and distribute it is limited by the copyright laws and by the conditions of this "Small Print!" statement.

[A] ALL COPIES: The Project permits you to distribute copies of this etext electronically or on any machine readable medium now known or hereafter discovered so long as you:

(1) Honor the refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement; and

(2) Pay a royalty to the Project of 20% of the net profits you derive calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. If you don't derive profits, no royalty is due. Royalties are payable to "Project Gutenberg Association/Carnegie Mellon-University" within the 60 days following each date you prepare (or were legally required to prepare) your annual (or equivalent periodic) tax return.

[B] EXACT AND MODIFIED COPIES: The copies you distribute must either be exact copies of this etext, including this Small Print statement, or can be in binary, compressed, mark-up, or proprietary form (including any form resulting from word processing or hypertext software), so long as *EITHER*:

(1) The etext, when displayed, is clearly readable, and does *not* contain characters other than those intended by the author of the work, although tilde (~), asterisk (*) and underline (_) characters may be used to convey punctuation intended by the author, and additional characters may be used to indicate hypertext links; OR

(2) The etext is readily convertible by the reader at no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent form by the program that displays the etext (as is the case, for instance, with most word processors); OR

(3) You provide or agree to provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the etext in plain ASCII.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

This etext may contain a "Defect" in the form of incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other infringement, a defective or damaged disk, computer virus, or codes that damage or cannot be read by your equipment. But for the "Right of Replacement or Refund" described below, the Project (and any other party you may receive this etext from as a PROJECT GUTENBERG-tm etext) disclaims all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees, and YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this etext within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS ETEXT IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS

TO THE ETEXT OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR A PARTICULAR PURPOSE. Some states do not allow disclaimers of implied warranties or the exclusion or limitation of consequential damages, so the above disclaimers and exclusions may not apply to you, and you may have other legal rights.

INDEMNITY

You will indemnify and hold the Project, its directors, officers, members and agents harmless from all liability, cost and expense, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following that you do or cause:

[1] distribution of this etext, [2] alteration, modification, or addition to the etext, or [3] any Defect.

WHAT IF YOU *WANT* TO SEND MONEY EVEN IF YOU DON'T HAVE TO?

Project Gutenberg is dedicated to increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form. The Project gratefully accepts contributions in money, time, scanning machines, OCR software, public domain etexts, royalty free copyright licenses, and whatever else you can think of. Money should be paid to "Project Gutenberg Association/Carnegie-Mellon University".

2021-07-19

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 22 Nov 2019

513e5c96-9333-5304-9e1c-c284344d9d1c